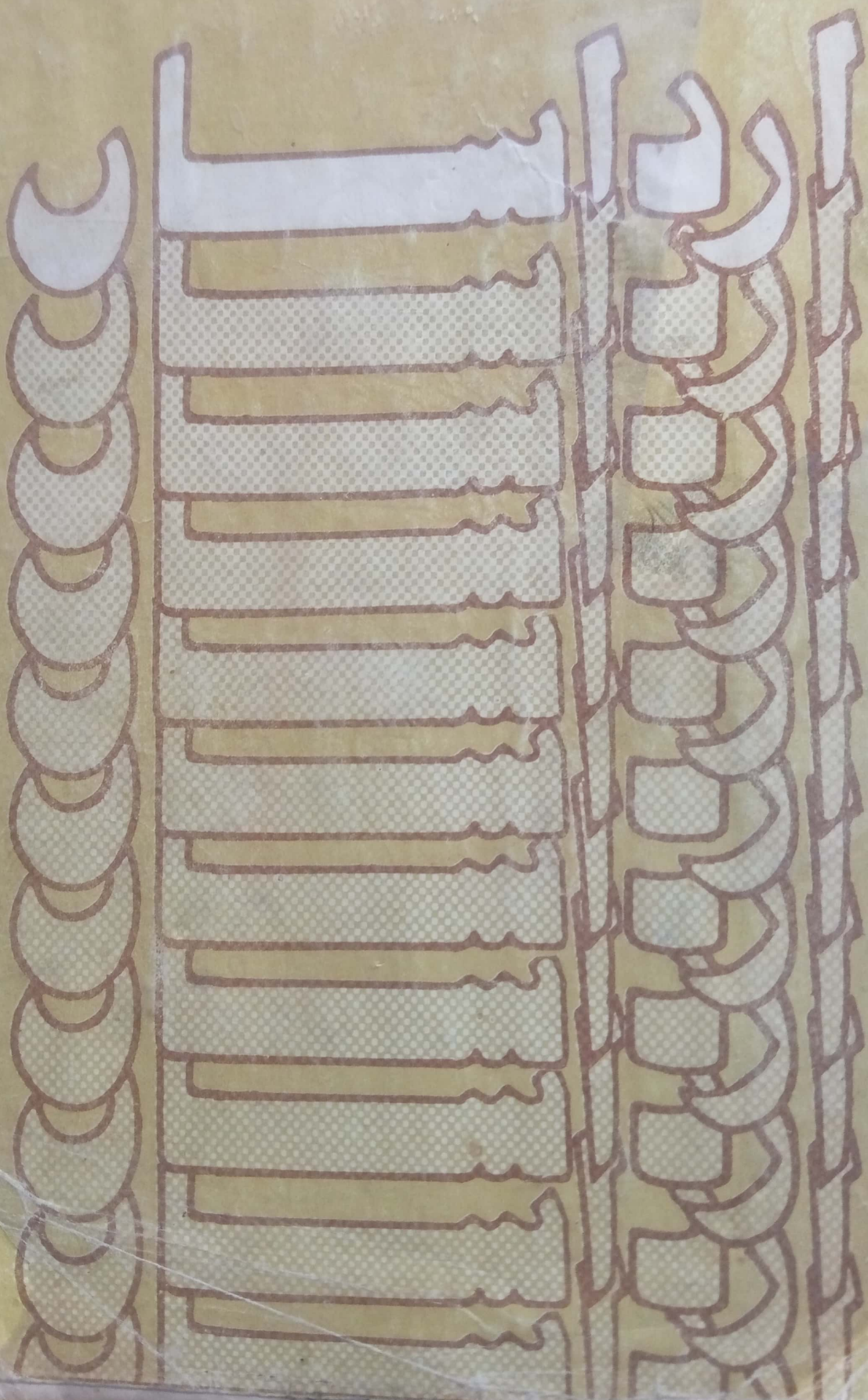


جانباز جتوی



سوچاں دے اگلے پتے خدائے
 دی دنیا دچ کہہ آندے بجا
 وسیج دی زندگی جہاں بند
 دسک دی تے کنڈیاں اتے پیلیاں
 مرنیدی محسوس ہیندی لے
 خوراں تے غور ہشان دی چنگیر
 دچ انہاں نے فکرے موقے سمجھتے
 ہر بندے دی سوچ کو اظہار ادلیہ
 بنڑایا ہے

گویاں تے صحران دچوں لفظاں
 دے چولے پاتے جانیا جتوں دی آواز
 ہر راہ بھلے کون رستہ ہی نہیں کھیندی
 بلکہ منزلہ واقعتیہ کرن دچ دی
 رہنمائی کرنیدی لے

انہاں نے بانی کون سوہنراں
 بندہ کیتے کہیں ہمارے دی بجائے
 ساڈے کو شعاریاں تے لے مرنے
 لفظاں دا ہی حصہ ہے

واز کاوش

لیکچرر انٹر کالج صادق آباد

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

ارداساں

شعبہ سنیہ لائبریری

جامعۃ الزہرہ (س) محلہ خواجگان
— اوچتریف کتاب نمبر 3 —

مجموعہ کلام

جملہ حقوق محفوظ ہیں

ناں کتاب : ارداسا

مصنف : جانباز جتوئی

پوراننا : سردارزادہ غلام رسول خانا

پتہ : تحصیل علی پور ضلع مظفر گڑھ

حال آباد اوچ شریف

چھپواؤں والا : ڈسٹرکٹ کونسل مظفر گڑھ

کتابت : محمد اشفاق

سورقا : خدابخشا ابرو

پورٹریٹ : قدوس سامرا

چھاپہ خانہ : مکتبہ جدید پریسا، لاہور

قیمت : ۶۰ روپے

مکتبہ : بزم جانباز جتوئی اوچ شریف

۱۹۸۵ء - ۱۹۸۶ء

۱۷ کتاب ضلع کونسل مظفر گڑھ نے چھاپی ہے

تندیر

صفحہ	۱۔ مہاگ
۲	۲۔ گالہ ہسار
۶	۳۔ حمد - نعت و منقبت
۱۰	۴۔ دوڑے رنگ عالمے ڈیکھیندے خالق
۱۱	۵۔ نعت - یکاشان مبارک ہے -
۱۲	۶۔ " - ہے سارے نبیاں کوں -
۱۳	۷۔ " - سوہنٹریں خالق مٹے بڑا یا ہے -
۱۴	۸۔ پیغام - ایہو احسان لاتی وچ
۱۵	۹۔ میم دے ڈوڑھے
۱۸	۱۰۔ منقبت - رب نے جوڑیاں مہی نیارا غوث پاک -
۲۰	۱۱۔ منقبت - یاشیر شاہ سید جلال -
۲۳	۱۲۔ نظمیں
۲۶	۱۳۔ نظم - سوہنٹراں پاکستان -
۲۸	۱۴۔ " - دھرتی
۳۲	۱۵۔ " - شاعر تے وطن
۳۵	۱۶۔ " - جوان دے جوہر
۳۶	۱۷۔ " - جاگ
۳۹	۱۸۔ " - ارداس
۴۲	۱۹۔ " - مسجد اقصی
۴۵	۲۰۔ " - دعا
۴۶	۲۱۔ " - وادی کشمیر
۵۰	۲۲۔ " - میڈے نیگر

۵۱	۲۳ - نظم - عید
۵۲	۲۴ - " - جیویں
۵۵	۲۵ - " - جٹ
۵۹	۲۶ - " - مجاہد دا نعرہ
۶۱	۲۷ - " - پاک سپاہی
۶۲	۲۸ - " - تزانہ
۶۶	۲۹ - " - روٹ
۶۸	۳۰ - " - روہی
۷۰	۳۱ - " - بول
۷۱	۳۲ - " - جند ٹمی
۷۳	۳۳ - " - یار نہ آنویں
۷۵	کافیاں
۷۶	۳۴ - ناز سجن دے دل کول بھاگے
۷۸	۳۵ - رب جانٹریں کیا کچھ
۸۰	۳۶ - آڈیکھ س لؤل
۸۲	۳۷ - لئی زلف کھڑی ہے ٹکے
۸۴	۳۸ - دکھ ڈیکھ نہ فریاد کر
۸۶	۳۹ - بے کس دیداں اڑگن
۸۷	۴۰ - درویش کیتے آگھسان
۸۹	۴۱ - یک وار گزاروں گڈ ماہی
۹۱	۴۲ - دلبر سائیں منگاں دعائیں
۹۳	۴۳ - سٹ کھٹ سوہٹاں فخر عزور
۹۵	۴۴ - جیوں ڈیہنہ دا نہیہ میں لایا
۹۷	۴۵ - ہتھ جوڑ آکھن ادنیٰ دے اعلیٰ

- ۹۹ - ۴۶ - تیس باجھ جیویں دل مونجھی مانڈی
- ۱۰۱ - ۴۷ - آج روز کنوں ڈکھ ڈوڑے ہن
- ۱۰۳ - ۴۸ - آدیکھ توں من دا ماہی
- ۱۰۵ - ۴۹ - ایہو کانگا یوں کر لانا پے
- ۱۰۶ - ۵۰ - دل ہم آیا ڈھولن ساہی
- ۱۰۹ - ۵۱ - رس گن یار پُرائی وے یار
- ۱۱۱ - ۵۲ - میسکول رول وٹا ہے ڈھولے
- ۱۱۳ - ۵۳ - سجن ہک پے اتھاہیں
- ۱۱۵ - **غزل**
- ۱۱۶ - ۵۴ - میڈے مونہوں میڈا ماہی نہ بے دی تات کھینڈی ہے
- ۱۱۸ - ۵۵ - تیدے راہ دی سوہٹا سییاں چھڑنیا خاک بیٹھا ہاں
- ۱۲۰ - ۵۶ - بہوں مدتاں ہن لایاں میڈا چن ہن تاں آئیں
- ۱۲۲ - ۵۷ - توڑیں عشق دا بجھا راز ہاں میں
- ۱۲۴ - ۵۸ - جڈاں دلیر با دل نرم تھیندے ہوندن
- ۱۲۶ - ۵۹ - میڈا بے پرواہ محبوب سجن میڈے نال توں بے شک پیار نہ کر
- ۱۲۸ - ۶۰ - آج تاں کریں ہا وعدہ رل سدا نبھیسوں
- ۱۳۰ - ۶۱ - کئی بُڑا پھنبا کا فور دا
- ۱۳۲ - ۶۲ - سالوں میں تکیوں یاد کرنیاں رات ڈینہ
- ۱۳۵ - ۶۳ - مجھ نہ تھینوی ڈھول کڈاہیں
- ۱۳۶ - ۶۴ - وعدہ نبھا نوڑاں پے گئے
- ۱۴۳ - ۶۵ - میں مجرم ہاں محبت داتاں بے شک سزا ڈیو
- ۱۴۶ - ۶۶ - جاناں جہاں والیں کوں بیکار نظر دے
- ۱۴۹ - ۶۷ - اے کون زلفاں کھنڈا کے آکھے

گیت

- ۱۵۲ - ۶۸ - میں ہاں داسی عشق نگر دا
 ۱۵۴ - ۶۹ - من نام خدا ہن دل جیویں
 ۱۵۶ - ۷۰ - دلڑی میڈی کول لٹ تے واگاں دی موڑ ماہی
 ۱۵۸ - ۷۱ - واہ واہ سجن تیڈی ریت دے
 ۱۶۰ - ۷۲ - تانگھاں تنگھیندی رہیم آیوں ناں ڈھول ماہی
 ۱۶۳ - ۷۳ - دل موسم مست بہار
 دوہڑے

۱۶۴ تا ۱۶۳

- ۷۴

سوکھڑیاں

- ۱۶۵ - ۷۵ - جاناں جتوئی - فردوسی ملتانی حضرت یتیم دی نگاہ وچ
 ۱۶۶ - ۷۶ - سیئیں پروفیسر عاصی کرناہی دا حنا جی حقیت
 ۱۶۶ - ۷۷ - سیئیں ساجد فیروزوی ، نذرانہ
 ۱۶۸ - ۷۸ - سیئیں تحسین سبائے والوی دا خراج تحسین

انتساب اماں سبب دے ناں

اے کتاب اردو اسال میں بی بی اماں دے ناں پاکرینداں
جنہاں میکوں چو کوں سالان دے سن وچ آدیں دے ڈراکلے
جنگل وچ کلہا چھوڑ دتا آپ عجبی دے پاسے ٹر گئی۔

میکوں پاکر اماں جھولی ہے
دل چم تے بو تھی بولی ہے
ایں بولی توں دل چانویں ناں

ڈٹی درد بھری ہک لی ہے
تیڈی لال سرائیکی بولی ہے
میڈی گالھ کول لال چلانویں ناں

میں آکھیا اماں بی بی ہے
میڈی وڈی خوش نصیبی تے
تیڈی بولی روز بلیساں میں

میکوں ڈتو بار ادیبی ہے
توڑیں و سیم ویرہ غریبی ہے
ہتھوں رلیے لفظ گلیساں میں

مہاک

حضرت جانناز جتوئی دی مکر تے فن دا اگھ مجھن توں پہلے اگر
اساں سراسیکی زبان دچ کچھ ہزار سال دی شاعری تے دید بھنواؤں
تاں سب توں پہلے دور دچ اسا کوں مذہبی شاعری دا عروج دسے
ایں دور دچ زیادہ تر مذہبی موضوعات تے دینی مسائل اتے شاعری
کیتی گئی اے۔ نورنامے معراج نامے تے درود نامے سراسیکی زبان دی
شاعری دے ایں پہلے دور دا سنگار مہن۔ سراسیکی شاعری دے
دوجے دور دچ دؤے دؤے شاعر منظوم عشقیہ داستان دچ
اپنے فن دا ہوا سک۔ جمیندے نظر آندن۔ سراسیکی شاعری دا ترجیجا
دور عظیم کافی گو شعرا دے ناویں ہے۔ ایں دور دچ تصوف دی او
روایت جیڑھی حضرت بابا فریدؒ توں مڑی ائی او حضرت خواجہ
فریدؒ پیش اپنے عروج کوں پہنچ گئی۔ خواجہ فریدؒ دے بعد آون والے
شعرا نے تصوف توں ہٹ کر اپن اپنے واسطے اظہار دے نوں
رستے کوئے۔ انہاں شعرا دچ نوروز تے خرم بہاد پوری دے
رہم سب توں ٹوٹیکے نے سچا پوہن۔ خرم بہاد پوری دے بعد
سراسیکی شاعری ادب کوں ہک نویں سوچ۔ نویں آواز تے نویں کھن گج
نصیب تھی شاعری والے اگلا دور حضرت جانناز جتوئی دے
پچھے دچ آیا۔ روہی دے ایں مست ملک نے سراسیکی زبان دی
ہزار سالہ شاعری روایت کوں اپنے فن دی سچا بڑا تے جگ
کوں ہک نویں نگر آہنگ دا سونہاں کینا۔

جانناز جتوئی دے کلام دچ نورنامیاں تے معراج نامیاں
دیاں عقیدتاں۔ چیراغ اعلان تے لطف علی دیاں دستا نوئی شعری
روایتاں۔ سچل سمنست تے خواجہ فرید دیاں صوفیانہ سرمستیاں۔ خرم
تے نوروز دیاں فکری جتناں موجاں سریندیاں ڈسک۔ انھال
شاعری تاریخ دے سارے چورس دیں ہلارے اپنے لہجے دچ سانجھ
گدے۔ تے ہن کیتے میکوں جانناز جتوئی گھاٹی جیال والا ہزار سالہ
ہک ایجھا وٹ جا پدے جیندی ہک ہک ٹینگل شعر و سخن دے سہڑپ
نال سنگری پنگری ڈس دی لے۔ اوندیاں کافیاں وچوں فریدی خوشبو
دیاں مہال آندن۔ اوندی مٹوئی سستی سون پڑھ تے۔ شاہ سیفل لے
آفاقی ذائقے جاگ پوندن۔ اوندا لغتیہ کلام اونکوں ایجھے بختاں
بھریے فقیر دے دیس دچ نشا کریندے جیکوں کالی کملی والی سرکار لے
دراقدس توں ذات ڈھکدی ہودے۔ روئیاں دیسی تے معاشرتی
نظماں ہک ڈکھ بھری کوک تے مونجھے ماندے دل دی ارداس بن
تے اکھیں کوں آنجوں تے دل کوں ارمان دیاں جاگیراں بخش ڈیند
جانناز جتوئی دا فکری پندھ کتھوں شروع تھی تے کتھال
توڑ تیں پنجدے ایندا دیورا اتنا سوکھا کینی۔ انھال اپنی پوری حیاتی
زبان وادب دی بے لوث خدمت واسطے واقف کرتے سارے سراسیکی
وسیب کوں اپنا قرضائیں بڑا گدھے۔

سچ کچھ دتاں اساں سبھے جانناز جتوئی دے ڈیونٹریں دار ہیں اوندا
ہک ہک لفظ۔ ہک ہک شعر مکمل مہانگا ہے۔ اجو کا دور جدید شاعری دا دؤ
ہے۔ سراسیکی زبان دے شاعری ادب کوں قدیم دور توں کدھ تے اج
دے نوں دور دچ کھن آون دا کم قدرت نے گل کٹھے کھالے پادن
والے ایں درویش شاعر توں گدھے۔ ہن کیتے میں جانناز جتوئی کوں

سرائیکی ادب دا سندھ سمندر نیندا جیندے کنارے تے علم دا ادب
دے کئی بیجے دسدن۔ جیندے سخی پاٹیاں توں سوچ، فنکریاں، فضلال
لہذا بندین جیندے پٹراں دے دیلے نال صدیاں تئیں دانشور اپنیاں
منزلات تیں پچھدے رہن۔ جیندے بھاگ وچوں ہک بھڑکھڑتے علم
دا ادب دیاں تیاں روحاں ہمیشہ اپنی تزیہ لہندیال رہن۔
جانباز جتوئی دی شاعری ادب دے آسمان تے ہک ایجھی پیگھ
ہے جیندے ستے رنگ، گوڑھے، سوہنے، دل برداون، رنگ لادن تے
رنگ دساون والے ہن۔
میڈی دلی آس ہے کر رہی دارے سمندر اینویں سدا ٹھاٹھاں
مریندا رہے۔ ایندیاں موجاں اساڈا لیکھتے، ایندا فیض ہمیش
اس ڈی سوچ تے روح دارنق رہے۔

موکل

نصرا اللہ خاں ناصر

ریڈیو پاکستان

بہاولپور

گالھ مہار

لکھ کروڑ حمد اول خالق حقیقی دی جیندے قبضے قدرت وچ مکمل
کائنات دی جان تے جہاں کُن اکھن نال اٹھا راں ہزار عالم تخلیق کیتے۔
تے دل تمام انبیا نواں داسردار اپنے محبوب مطلوب مرغوب سرور انبیا احمد
ججتی حضرت محمد مصطفیٰ کوں بڑا اتنے ساکون آپنے محبوب دی اُمت
چا بنڑا ایس اوں محسن حقیقی دے کردار احسان ہن اسان تے جیں اپنی قدرت
گالھ دے نال مٹھ مٹی کوں الاون دی طاقت بخشی۔ ایں حقیر فقیر جاناں زکون
توڑیں جو چوڑں سال لال دے سن وچ اماں سین دی چھاں کنوں محسوس
رکھیں بھل کرم نوازی کرتے اپنی کمال شفقت نال بولن تے لکھن سکھا ڈتس
وڈا غریب نواز دے تقریباً چالھی پنتالی سال کنوں میں بولیندے لکھدا پیاں
تے جے توڑیں ساہ ہے اوندی رحمت نال لکھداتے بولیندا رہیاں میں
جنتا دی شکرگراں او تھوڑے کنوں تھوڑا ہوسی جیکر میں اپنیاں نطال کوں
کھٹا کراں تاں او بارہاں بارہاں کتاباں دی صورت وچ بٹ دیسن۔
اکثر سنگتی ساتھی میکوں اکھدے رہ گئے جو جاناں توں اپنی کتاب تاں
پچھوا لکھیں حدتوں بہوں مجبور ہم نہ ناں میڈے کوٹھ جا پیدا ہی نہ سراپہ نہ
کہیں ادارے نے دل چسپی لکھدی جیوں جو میں سرائیکی بولی دا شاعر ہم۔
توڑیں جو میڈے بیوڈا ڈے ایمر بھرتے وڈے زمیندار ہن۔ بھل میں جیڑھے
دیلھے اکھ کھولی تاں ہک سیتیم غریب بے کس تے بے کارا ہم کیوں در دیں
دی دولت کنوں مالا مال ہم۔ سوچیم کیوں نہ اپنی غربت وچ ملک دہلت
دی خدمت کراں لہذا اپنے بھٹے تڑے شعر قوم دے کیتے لکھن شہر دے
کیتم خدا کرے میڈے شعر قوم دے معیار تے پورے اترن۔ ہر ویلھے

ایں خیال وچ رہندا ہم جو میڈی کوئی کتاب ضرور چھپے مگر غربت میڈی
 ہا نہ بیانی ہئی تے میں مجبور ہم تے بہوں مجبور ہم کئی داری تال امیر صاحبانیں
 کول دی عرض کیتیم جو سیں میڈی ہک کتاب تال چھپو اڈیو دور داداں تال
 بہوں دیندور مگر انہاں دی بے غزری رہ گئی۔ کھڈے ساہ بھرتے چپ
 کردیندا ہم۔ بیانی کراں ہا۔ شیت میڈے کھڈے ساہواں تے میڈے مالک
 کول ترس آیتے ڈسٹرکٹ کونسل کول میڈے اُتے مہربان کر دتس۔
 سیں غلام مجتبیٰ صاحب غازی چیرمین ڈسٹرکٹ کونسل مظفر گڑھ
 نے اجلاس طلب کیتا تے اکھیر نے جو جانناز اس ڈے ضلع دا ہک
 غریب شاعر ہے تے آپنی علاقائی زبان یعنی سرسیکی وچ ملک ملت دی
 خدمت کریندا پے میڈا ارادہ ہے جو اونکول ہک کتاب چھپو اڈیو دور اللہ
 سیں دی مہربانی تال تمام مہربان صاحبان نے یک زبان بھتی تے فرمایا ضرور بالفور
 چھپو اڈیو دور لے تہاڈے نال ہے۔ ایندا مجموعہ کلام جلدی چھپنا چاہیدا
 میں خوش تقیم تے حد کنوں ودھ خوش تقیم خوش کنوں میڈیاں ہنوں نکل آیاں۔ دعا
 کیتیم اللہ تبارک تعالیٰ اپنے محبوب مرعوب محمد مصطفیٰ دے صدقے میڈے وطن
 پاکستان کول قائم دائم رکھے تے سیں غلام مجتبیٰ غازی چیرمین تے سارے
 مہربان صاحبان ڈسٹرکٹ کونسل مظفر گڑھ کول آبا دتے شاد رکھے۔ آمین ثم آمین
 بیانی ہک عرض کرن ضروری سمجھاں جو میں کافی مد کنوں لکھدارہ گیاں اپنے
 نفیس کوترتیب نہ ڈے سیکم۔ لے یاد کنی جولے نظم کیرھے ویلے کیرھے
 ڈیہاڑے کیرھے مینے تے کیرھے سال وچ لکھی ہم۔ میڈی این کوتاہی کول نظر انداز
 فرما ہے۔ ہن میں آپنی لے کتاب ارداساں ڈسٹرکٹ کونسل مظفر گڑھ دے حوالے
 پایا کریندا امید کافی ہے جو جلدی چھپ لسی۔ جتھ میں سیں چیرمین صاحب دیکھ
 کرم فرما مہربان صاحبان دامنون احسان ہاں اُتھ میں ڈسٹرکٹ کونسل مظفر گڑھ
 دے تمام ملازمین چھوٹیں وڈیں دا۔ دعا گو رہساں اودی میڈے وڈے

مہربان ہن۔
 میں حکومت پاکستان تے ڈسٹرکٹ کونسل داجیندیں توڑیں
 مشکور رہساں۔
 پاکستان زندہ باد

دعا گو
 جانناز جتوئی
 تحصیل علی پور ضلع مظفر گڑھ

توحید

وڑے رنگ عالی ڈھیندا ہے خالق
جویندا مریندا جویندا ہے خالق
کئی مئے نہ مئے میڈے پاک رب کوں
مگر روز ہر کوں رسیندا ہے خالق

اے خالق کوئیں توں محبوب دے صدقے
میکوں وی جگر جت والا بے باک عطا کر
میں وی تیرے تخیق ہاں ہے خالق کیا
اقبال والا میکوں وی ادراک عطا کر

ذرہ غور کر دے نال سنٹریں سرکار غریب دا عرض
تیرے مئے مہتاب دے ڈیکھیں دی میکوں ورازل دی مرض
بے غرض تیکوں نہ غرض میڈی میکوں تیں بے غرض دی غرض
تیرا ڈیکھیں دی جانا باز کیتے بس وانگ نماز دے فرض

نعت

کیا شان مبارک ہے من ٹھار محمد ا
اللہ دی قسم لوگو اللہ دی یارت ہے
خلاق دو عالم نے جتنے وی جہاں جوئیے
حوراں تے ملک علماں مدنی دے مداح خوان ہیں
انسانیں تے جتیں تے موقوف نہیں ہرگز
مرسل تے نبیاں کوں دے ملے کچھ نہیں
معراج دی شبت لوسف خشت تھی تے اکھیندا
کوہ طوت تے ڈٹھا ہا جلوہ جیڑھا موسیٰ نے
کیا شان مراتب بہ جنین دے مانے دے
دُنیا دے شہنشاہ سب مدنی دے گلا کرہن
بن غوث قطب دیندن ہک پل دے انداز
آیا ہے نظر جینکوں الوار محمد ا

جاننا ز خداوند توں پندیا ہے او کوثر و برج
بندہ جیڑھا بندہ ہے مے خوار محمد ا

نعت

ہے سارے نبیائے توں ودھ شان سیں دا
خدا پاک خود ہے شناخواں سیں دا
بیا بچدیں محمد احسن پلج توں
بھیا جوڑ عاشق جوڑاں سیں دا
ڈٹی ڈوں جہان نامی شاہی خدا نے
تے جہریل بٹریا ہا دربان سیں دا
علی پاک سوئے دامنوس تے بہدم
نگہبان رہ گیا ہے عمران سیں دا
بیا بکھسی قصیدہ کوئی مصطفیٰ دا
مدح نال پڑے جو قرآن سیں دا
نیک جینے بالائے کون چاتے کھڑا دن
تے درمی سدا ہے ماضوان سیں دا
قلب غمت ابدال بڑے ولی ہن
بنیدن جو دل نال فرمان سیں دا
ڈیکھن نال تھیندا ہا عاشق تے شیدا
جیڑھا آتے تھیندا ہا مہمان سیں دا
شجر کجا جھروی پڑھن سیں دا کلمہ
کرنیدے ادب ہن جو حیوان سیں دا
عمل نیکے ایال کون ڈیاں میں کوثر
خدیثاں داندے فرمان سیں دا
میڈی عرض منظور تھیوے ہا شا لا
خدا سیں ڈکھاوے ہا بتان سیں دا
مخص میر توں جانا پڑش نہ تھیس
میڈے تھیں ہوسی جو دیوان سیں دا

ہے سارے نبیائے توں ودھ شان سیں دا

خدا پاک خود ہے شناخواں سیں دا

نعت

سوئے خالق نے بڑایا کجھاں اعلیٰ نور ہے
جیندے گچھر پاک داجو قطرہ قطرہ نور ہے
بیا کرسی ریس کوئی احمد مختیار دی
آل اقدس نور جیندی خود سرا ہا نور ہے
او میڈے آقا محمد مصطفیٰ مدنی دا ہا
طور تے موسیٰ نے ڈٹھا جیڑھا جلو نور ہے
غیب توں آمدن صدائیں توں فرہ کن لاتے سن
نور ہے بطہادی دھرتی ذرہ ذرہ نور ہے
کوڑ بندہ قربان یوسف سوئے سید داتون
جے رینجا ڈیکھ گھندی مصطفیٰ دا نور ہے
خود دسیا آپ ایوں کبیر یادے لاڈلے
سب توں پہلے جے بڑایا خالق میڈا نور ہے
نور دے دیا دے اندر گیم میں غوطہ زن
میڈے غسل آبتیں بن گئے ملائم نور ہے
کوئی مٹے یا نہ مٹے میڈا تاں ایمان ہے
چننے سوچ کون ہے بخشیا میڈے مولا نور ہے
کل ولی اللہ اکھیندن سر خدا دے نور کون
اکھیں والا ڈیکھ کے کیا ڈیکھے اندھا نور ہے
پا ملرتے گئے نیراں ڈول جہانیں دے اندر
آمنہ دے ماو میں کون جنہیں سمجھیا نور ہے
سرور کونین کون بخشے خدا نے برتری
نور اپنے توں بڑایا دلبر باد نور ہے
میں وڈا خوش نخت ہاں جانا دینا دے لٹے
میڈا بلجا میڈا ماوی میڈا آقا نور ہے

سوئے خالق نے بڑایا کجھاں اعلیٰ نور ہے

جیندے گچھر پاک داجو قطرہ قطرہ نور ہے

پیغام

ایٹھوا احسان لاتی دنج مدینے پاک دارا ہی
میڈا پیغام چاتی دنج مدینے پاک دارا ہی

شہ لولاک دے صدقے سوہنے پنج پاک دے صدقے
سفر خیری تمام ہووی = تے رب دافیق عام ہووی

شالافتمت عجیب ہووی = زیارت حج نصیب ہووی
آکھیں سرکار مدنی کوں = مسخے من ٹھار مدنی کوں

نیڈا ادنی غلام آقا = کرنیدی لکھ سلام آقا
ادب دے نال آھدا ہا = تے تھی بے حال آھدا ہا

کڈاں میکوں مدلیسوئیں = محل اپنا ڈکھیسوئیں
میڈی بگڑی بڑلیسوئیں = میڈا مونجھاں ونجیسوئیں

تہاڈی سک ستیندی ہے = نہ پل آرام ڈیندی ہے
بکھل جیڈری نہ ویندی ہے = نہ قسمت سا تھ ڈیندی ہے

بہوں غنبت دے حال پوچ = وڈا سیال گھبال پوچ
اونکوں جیویں سڈا دوہا = نگر اپنا ڈکھا دوہا

نیڈی دھرتی تے آدے سیں = نیکیوں گل نال لاوے سیں
زخم دل دے ڈکھا دے سیں = شفا عیساں پادے سیں

انسی زمال دی خواہش = نہ نجات اقبال دی خواہش
توڑیں در دیں دی لاڈی ہس = فقط خواہش تہاڈی ہس

سخی دربار آڈیکھے = خدی شاہکار آڈیکھے
کرو عرضی قبول اجل = تھیوے مقصد حصول آجل

سوہنے حنین دے صدقے = شاہا حرمین دے صدقے
چا تریدہ اوندی کجھا دوسیں = اونکوں زیارت کراوے

تہاڑی ذات عالی ہے ۔ تھیابے کس سوالی ہے
کریں دینج عرض اپیں توں ۔ سدا قاصد پیا جیویں توں

ڈیون پنیم دا فرسکے ایتھو جانبا زور عرضکے

میڈا پنیم چاتی دینج مدینے پاک دارا ہی
ایتھو احسان لاتی دینج مدینے پاک دارا ہی

مہیم دے ڈورھے

الف احد اللہ تعالیٰ الف ہے ذات الہی
الف کوں جا گیا شوق محبت مہیم کوں جوڑیں ماسی
الف مخفی پاک غزانہ ظاہر تھئی ہر شاہی
لسر جانبا زور مہیم تھئی فلی الفی آن گواہی

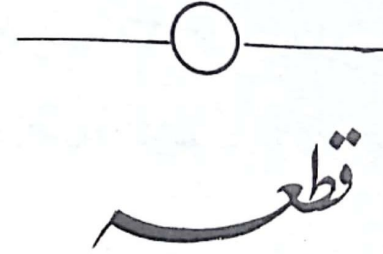
مہیم دے الفافے مہون الف ہے مہیم دے داوے
الف دے سمجھیا گالھ او باہٹھا مہیم مہونوں جوڑیوے
ز الف دے نبھدی مہیم بنان مہیم کوں کھولے
لسر جانبا ز الف ہے اوند جیڑھا مہیم توں خد گھولے

مہیم کوں مہیم دے ابن خود الف کوں بھاندا مہیم
مہیم کوں انسان بھانیا مہیم کوں مہیم کوں مہیم
ایں مہیم کیتے رب نے نیا جوڑی مہیم دی سکھ تھیم
ایں مہیم کوں جیڑھا جانبا زینے اوند ہتھ چڑھ تھیم

مہیم کوں دی ہر جوڑی مہیم کوں قبلا جہانم
مہیم کوں کارن پیدا ہوئے مہیم کوں چمچ جہانم
مہیم ہے گھجھارا ز الہی مہیم دی روم جہانم
مہیم دے گھنڈ جانبا ز بھو مہیم الف دے اجوہ پاتم

مہیم کوں توں توں مہیم کوں لکھ سال سربن درگئے
مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں
مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں
مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں مہیم کوں

ہمیں کریم دانشان تال سن اینکو شان ڈے ذیشان ڈتے
سرتاج پوا کے ظہ دا گل سہرے الرحمن ڈتے
ول منصب ڈے نبوت دے خود پاک خدا اعلان ڈتے
جاننا را ہے نائب مہم میڈا اینڈے قبضے جل جہان ڈتے



میڈے مولا محمد دے سبھے قدسی سلام پہنی
جیندی دختر بتول اندرا جیندے پچھے امام پہنی
ذرہ توں غور کر منکر ایندا در پاک او پاک
جھٹھاں کل انبیاء آتے کمر بندے جھک سلام پہنی



غوث پاکؒ

رب نے جوڑ یا بھی نیب را غوث پاک
توں نبی دا ہیں پیارا غوث پاک

تہاڈے دیے تہاڈے منصب تہاڈی اچھی شان ہے
تہاڈی مدحت میں کراں میں کیا میڈا مکان ہے
تہا کوں خالق نے بڑا یا خلق دا سلطان ہے
آپ دا ہند سندھ ہے لغرا غوث پاک

ہر مالی مرد دے نت دل دے اندر آپ ہو
ہند و بھارت کے کیتے خود روپ چند آپ ہو
فقر دے علم دے ہک اوسمندر آپ ہو
جیندا لبھدا نہیں کھارا غوث پاک

کئی قطب اقطاب بنڑیے کئی نثریے ابدال ہن
کئی نثریے سالک سخی کئی نثریے لچپال ہن
کئی جگے ڈیوے تہاں اپنی کرامت نال ہن
دور کیتو چا اندھارا غوث پاک

فقر آوے جوش و جہاں کوہ کفر داڈل و بجے
 آہ کڈھے سوز توں تاں دشت صحرا جل و بجے
 بے مہری دید بھالے سختی ساری ٹل و بجے
 کافی ہوندے بہ اشار اغوث پاک

اہل دانش بھل نی سکدے نیں سخی سلطان کول
 موعبادت تے ریاضت خوش کیتی رحمان کول
 ناز رہی نت تاں تے حضرت ملتان کول
 جحقول بھیندا ہے نظر اغوث پاک

ڈے سخی خیرات توں بہ غمزدہ غناک کول
 گردش دورانے قیدی مرد سینہ چاک کول
 اچتار کھیں توں ہمیشہ ساڈے پرچم پاک کول
 ہنس لٹانی چند رتا اغوث پاک

حال ساڈے سن توں غوثا حال ساڈے ڈھیر ہن
 اج اوزا برہن گئے رگے جیسرے زیر ہن
 دل بیہودی تے نصاریٰ پہ کڈھیندے ویر ہن
 کرم دساڈی حشر اغوث پاک

تہاڈے اکوں ساڈی آقا بس ایچا فریاد ہے
 قوم مسلم دے دچلے تھی و بجے استخاد ہے
 میٹا وطن پاک ہووے شر کنوں آزاد ہے
 مضبوط تھپوے ملک سا اغوث پاک

بادشاہیں داہیں آفتا توں امیریں دا فخر
 پیرسائے دل تے آہدے توں ہیں پیریں دا فخر
 توں سپر جانبا زدی تے توں فقیریں دا فخر
 توں ہیں برہک داسہا اغوث پاک

رب نے جوڑیا ہی نیا اغوث پاک
 توں نہی داہیں پیسا اغوث پاک

یا شیر شاہ سید جلال

بندۂ رب علی یا شیر شاہ سید جلال
عاشق نبی خیر الوری یا شیر شاہ سید جلال
قدرت بٹائی عالی نسب منصب عجب رقب
سین سید علی داد لر یا شیر شاہ سید جلال
عالی تہا در بار ہے - امداد جو کئی بیمار ہے
بل سے اندر پیچھے شفا یا شیر شاہ سید جلال
باطل داقلہ تر و ٹریو - بیڑی کھڑ دی بوڑیو
مر جاحد مر جہا یا شیر شاہ سید جلال
بس توں ناں ہیں آقا میڈا ہک نہیں گناہ
سائل تیتے شاہ و گدا یا شیر شاہ سید جلال
مولا نقیؑ دا لال ہیں - سید نخی لجال ہیں
خالق دودھے رتبہ تیدا یا شیر شاہ سید جلال

میں بے کمیں داسرا کشتی الم دا ناخدا
تو درد و نال دی دوا یا شیر شاہ سید جلال
میں آپ دا پیار ہے در - مہوں مہڑی دیکر
کوہ کرم ابر سخا یا شیر شاہ سید جلال
فقرائے دل دی آس ہیں ٹکھ غم کریدناں ہیں
راحت دا دیندی مینہ و سا یا شیر شاہ سید جلال
اچ پاک دے ابنرا ہیں توں مرشد میڈا و کھر ہیں توں
من گئے تیکوں اہل صفا یا شیر شاہ سید جلال
جگتے جیوی اولادیں جاناں زکوں کرش دسین
مولا علیؑ دا لال یا شیر شاہ سید جلال

بندۂ رب علی یا شیر شاہ سید جلال
عاشق نبی خیر الوری یا شیر شاہ سید جلال

سوہٹا بنٹریا پاکستان

خوشیاں دے آج نہوار پاکستان بنٹریا ہیں وار
بستر بدھتے گیس پار سہنوں لتھا باری بار
کرم ہے کیا رت ستار وارث تھی گن اج تھار
خوش تھی آکھن سہریار
خوار قدسی تے غلماں

سوہٹا بنٹریا پاکستان

قسمت نال ملی آزادی سکھ بن جیون ریت نادی
کالہ ہے ڈاڈھی بایرودی آکھن کیتے دل ہم اھدی
کرکئی ایجیوں توں استادی کھل تے ڈیون سیرزادی
خوش تھی آکھن خلق نادی

جنڈری جیویں لو جو ان

سوہٹا بنٹریا پاکستان

جھیرے جھگڑے دو بھاتوں شرفا دکوں بھاپی لاٹوں
لغز لفاق دی کھنڈی جاتوں خلق اخلاق تے پیٹھتوں
قوم غریب درد وڈاٹوں بے تقصیر سیر چھڑاٹوں
کھلے ہوئے کول دوساٹوں

جیکہ چاہندیں عزت شان

سوہٹا بنٹریا پاکستان



چھوٹے سُن توں کجلا ہی سٹ گھت غصت بے پرواہی جیکر چاہندیں عزتوں ماہی
ملک دا بن جانا رہی ہن ہے نیڈی اپنی شاہی نہ پیا ڈیکھ توں چاڑھی لاہی
مارے دھوکوں نیزہ جاہی بھتوے ملک فدا دوراہی وچ کڈھیں دُغ ساہی

آکھے دشمن تھی حیران
سوہٹا بنڑیا پاکستان

ڈورھا

اے ناصح توں ناراض نہ تھی میکوں قوم دے فرد جگانوں دے
متاں غافل تھی ہوشیار دجن ہک تن غریب کھوں لالوں دے
گم گشتہ راہ مسافر کول بس رستہ صاف دکھا نوٹوں دے
ایجھے درد بھرے اشعار ذرہ جاننا زکوں یا رستہ لالوں دے

قطعہ

کچھ خوف نہ کرو سو اس نہ کر خود دار خودی کھوں ناس نہ کر
حق آکھ دے بے شک منترے توں بد معاش دی بالکل پس نہ کر

دھرتی

میڈے وطن دی دھرتی بیت الامن دی دھرتی
شرم و حیا دا مرکز شعر و سخن دی دھرتی
محبوبہ میڈے من دی الفت پیار توں ہیں

راحت نشاط توں ہیں دل داتار توں ہیں
جھڑیاں تے گاجاں کھن کھن من پھنکار توں ہیں

روح باغ باغ تھیندے موسم بہار توں ہیں
بوٹل شراب پیالہ سستی ملہار توں ہیں

ساقی تے قص محفل نشہ خمار توں ہیں
بجڈہ مساک، سرمہ سُرخ، سنگار توں ہیں

رکنے تے گانے سچیاں چلیں دہار توں ہیں
جو بن ہنڈالویں بچ بچ اھڑکنوار توں ہیں

دکھ پیش کشی نہ آوی ساڈا دقار توں ہیں
میڈے وطن دی دھرتی بیت الامن دی دھرتی

شرم و حیا دا مرکز شعر و سخن دی دھرتی

شاعرتے وطن

میں شاعر ہاں رنج و مہن نہ و چسپاں

بے درد و میں اپنا وطن نہ و چسپاں

تیں سنسٹریا فسانہ نہ غم ناک میڈا
تھیا شاں رتبہ مٹی خاک میڈا
ڈکھیں نال بنڑیا وطن پاک میڈا
گو ظالم نے کیتے جگر چاک میڈا
نہ محتاج کہیں دلہے ادراک میڈا
گو بے کس غریب آں سخن نہ و چسپاں

بے درد و میں اپنا وطن نہ و چسپاں

میکوں یاد اجنٹیں دتیاں موت لولیاں
شرم تے حیا دیاں ملیاں چٹ تے بولیاں
وطن کیتے کھادیاں میڈی قوم گولیاں
ہزاراں بھڑگن کمی مانویں دیاں جھولیاں
میڈی رت دیاں کھڈیاں بدعاش ہولیاں
میں ظالم دے ہتھیں چمن نہ و چسپاں

بے درد و میں اپنا وطن نہ و چسپاں

ستم گردے سائے ستم سول ہسپاں
ناحق بے گناہ توڑیں ماراں پکچاساں
وطن کو لھوں غافل نہ ہک پل میں رہساں
توڑیں میڈیاں غربت ڈلیجے تروڑناساں
میں بکھنگنکے صدمے ستم بدی ہسپاں
تے قبریں کوں پٹ تے کھن نہ و چسپاں

بے درد و میں اپنا وطن نہ و چسپاں

عجبر عطر توں دودھ بن تیڈے ہنیاہ دیاں پاہیں

جائنا زدی دعا ہئی بھیتیوی نہ کچھ کڈا ہیں

میڈے وطن دی دھرتی

بیت الامن دی دھرتی

شرم و حیا دا مرکز

شعر و سخن دی دھرتی

قطرہ

او بزدل ہے او مرد نہیں

میڈے پاک وطن دا فرد نہیں

جانباز او دڈا ظالم ہے

جینکوں ٹکٹ ملت ادر نہیں

تیبڑے ظلم کو لھوں نہ ظلم میں ڈرساں
توڑیں کر دی تار می ودا کرتے ترساں
وطن کیتے حاضر جو کجھ دی میں پھر ساں
نہیں دھن جو پیلے لے سر صرتے کر ساں
وطن کیتے جیساں وطن کیتے سر ساں
میں سلم ہاں بیت الامن نہ وچیاں
بے درد میں اپنا وطن نہ وچیاں

تساں ساڑو میوں میں ٹر ٹر نبھیاں
نہ روساں نہ پٹساں نہ دھاڑاں کھیاں
میں اپنے کیتے صلوں کجھ نہ اکھیاں
وطن کیتے جیو وکس جیڈی چاڈیاں
اراہ پکا ہم وطن کوں وسیاں
ہاں کوں باز غیرت دافن نہ وچیاں
بے درد میں اپنا وطن نہ وچیاں

وطن دلہے ذرہ میوں حد توں پیارا
جے سچ کھچھو ذرہ میڈی اکھ داتا
سکونت پذیراں جتھاں میں یے چارا
توڑیں جھوٹ پڑی ہے نہ ماڑی نہ منارا
خدا دی قسم لے میڈا وطنی یارا
میں پیرس دے بد لے صحن نہ وچیاں
بے درد میں اپنا وطن نہ وچیاں

میڈے بیٹ بیڈیاں منجھیں کٹیاں
وڈیاں سدھیاں ساڈیاں میڈیاں کھنیر جٹیاں
شرم تے جیا دیاں پڑھیا پنے پٹیاں
وڈے ویلھے خوش تھی و لوڑاں لکٹیاں
تے مردیں انگوں و دیاں کم اتے ڈٹیاں
ایکھو جھیں جھاکش سجن نہ وچیاں
بے درد میں اپنا وطن نہ وچیاں

بٹرایاں میکوں خدا بادشاہ
نہ تخت نہ تاج نہ زر نہ سپاہ
میں شاعر ہاں میڈی فلک تے نگاہ
غریبی بٹرایاں چاکم گشتہ راہ
خدا پاک جانا ز میڈا گواہ
میں لالچ لے بد لے حلین نہ وچیاں

بے درد میں اپنا وطن نہ وچیاں
میں شاعر ہاں رنج و محن نہ وچیاں

بند

لکھ شیریں شعر نٹاشا عتیڈے شعر سخن دی خیر ہوئے
ایکھوتا ڈانڈ آباد رہی ہاں ٹھار صحن دی خیر ہوئے
نت باغ بغیچہ قائم ہو دی تیبڑے برگ چمن دی خیر ہوئے
نوں منگ دے جانا ز سدا میڈے پاک وطن دی خیر ہوئے

جوانی دے جوہر

محبت دی مئے والا میخوار بن توں
دلیس موہنڑاں دبر تے دلدار بن توں
وطن داسپاہی وفادار بن توں
عدو کاٹ حق سپر دی تلوار بن توں
تے دین محمد دا جبار بن توں
وطن پاک اپڑیں داسپاہکار بن توں
جو سر ڈیکے جنت دا حقدار بن توں
تے بے کس احامی مددگار بن توں
یتیمیں تے رنڈڑیں دا مخوار بن توں
غریبیں دی دنیا و ساناں جو اناں
جوانی دے جوہر ڈکھا نو جو اناں

غدر سن ستانی دا کرو لیھا یا دے
تیں ظالم دے ترکش توں سے تیر کھا دے
ہزاراں کھٹے ہن مٹھے لال ما دے
تے عزت دے گھٹے چتوئی زیا دے
دکھیں نال تھیوں ساں مسلم آزاد دے
اجن تیں عدو دے ہمینی بے ارا دے
جیکر توں دی جاگیتاں تکھے سواد دے
دکھا ظالماں کوں توں ہتھ کھی قضا دے
مہاجر بھرانواں دے گھنا دے
توں ظالم دی ہستی مٹا نو جو اناں
جوانی دے جوہر ڈکھا نو جو اناں

توں اچڑیاں کوں جگپچ دسانویں ہاسوہٹا
تے رل نال سب دے نبھانویں ہاسوہٹا
توں دشمن کوں ماراں پلانویں ہاسوہٹا
بسے شرعدو دے مکا نویں ہاسوہٹا
توں کشمیر گھن تے ڈکھانویں ہاسوہٹا
فتح و لے سہرے سہانویں ہاسوہٹا
توں جانشا زولدیاں پچانویں ہاسوہٹا
سستی قوم اپنی جگہ انویں ہاسوہٹا
تے غفلت دیاں نندراں پچانویں ہاسوہٹا
اٹھی جاگ جگ کوں جگانویں ہاسوہٹا
جوانی دے جوہر ڈکھا نو جو اناں

میڈے دل دی ٹھنڈک میڈا نو جیویں
اونازیں دا بھرتیے زحر جیویں
بے تیکوں بھلائی ہے منظور جیویں
حد بغض کینے کوں کر دور جیویں
تے غصے کوں کھڈکھٹ کے ہٹن پور جیویں
پی جام شجاعت دا بھر پور جیویں
نہ نشے خودی دپج تھی مٹور جیویں
تیدانال تھو کے جگ تے مشہور جیویں
تیکوں دیکھ آکھن ملک سور جیویں
توں جڈڑی پیاجیویں سدا نو جو اناں
جوانی دے جوہر ڈکھا نو جو اناں

جاگ

رب داناں من بہن تاناں جاگ
غفلت چھوڑتے تھی سب جاگ

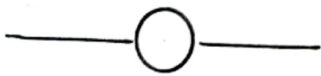
ملک ملت دی اکھ داناں
جاگن والا رب کون پیارا
چر جگ جیویں عسراں ساری
ملک دی کرتوں آپ کئی کاری
گالھ کر سینداں یار کڑاڑی
دشمن کھڑی سر کون تاڑی
پریت پریم دے پیلے پی توں
آپڑیں کیتے محض نہ جی توں
دینی جھیرے جھگڑے سٹ گھت
غیر دیاں منڈھوں پاڑاں پٹ گھت
تیکوں شوق راگ ترنگ دا
دشمن گوئے موقع جنگ دا

سُن توں نینگر گجھر ویاں
سُنئے دانت ستا بھاگ
رج ہنڈا نوں جندڑی پیاری
بے دے ہتھ کیوں ڈیندی واگ
آپ کوں دیندیں آپ اجاڑی
توں پی محمد سن فسمی راگ
ملک توں صدقے گھولے تھی توں
قوم دا بن توں بھاگ سہاگ
اکڑ کھڑ دیاں ٹنگیاں کٹ گھت
پچھے چھپیا کجسل مساک
باہنیں شیدا گوئے رنگ دا
تیڈی آپس دہوچ لاگ

جے تیں کا کاہک نہ تھیں
دشمن کو لھوں ماراں پیس
عیش عشرت دے کانٹ چھوڑو
ملک دی گنڈو ملک کوں جوڑو
سُن توں میڈا نازا ربیلا
آگئی ڈاڈھا نازک ویلھا
من گھن میڈی گالھ توں کا کا
ڈکھ غریب دے ٹال توں کا کا
وڈیں والی چال ڈکھائیں ہا
قوم دا بیڑا کندھی لائیں ہا
من ناں من توں تیڈی مرضی
ہن جاناں زبٹ خود عرضی

وانگ غلاماں جیوٹاں جلیس
کافر سبھیوں کا لاناگ
فسق فجور دی بیڑی لوڑو
ملک دی چارو آپ دھاگ
بوکدا کھڑی دشمن چھپلا
چاے پاسوں بلدی آگ
تھی مظلوم دے مال توں کا کا
کیتیں کھاسی رکھے ساگ
درد ونداں دے درد وندیں ہا
نیں غماندی کھل تے جھاگ
میں تاناں پیش کیتی لے عرضی

ہن جاناں زبٹ خود عرضی
کھیر نہ موسیا نند کڑاگ



ارداس

اے پاک وطن دی پاک زمیں تیدا ماتم شان وقار ہووے
 تیدا حامی پاک رسول ہووے تے ناصر آل اطہار ہووے
 میڈی ہستی دعا اے پاک وطن تیدی حافظ رب دی ذات ہووے
 تیدے یوم مقدس یوم ہونوں ہر رات تیدی شب رات ہووے
 تیدی بھونیں دے چچے چچے تے نت رحمت دی برسات ہووے
 تیدے کھیت سدا سرسبز ہونوں تیدا اپانی آجیات ہووے
 تیدے رنگ رنگ گلشن تے نت دسدی مینگھ ملہا رہووے
 تیدے کنکر روڑ تے سنگریزے سب میں کدڑا نایاب بنن
 تیدے رگیستان دے گل دے کمی شمس بنن ہتا ب بنن
 تیدے وسد کھنڈ تے کھیرن اتے دشمن کان غائب بنن
 تیدے ٹلک ہلت کد فر دیکھے تیدی ہمت طاقت تاب بنن
 تیدیاں شیریتیں لوہا کوٹ بنن ہر مرد تیدا کوہا رہووے

رب پاک کرے اے پاک وطن تیکوں لگی کھی نہ سوک ہووے
 تیدے لنگیس پیریں خیر ہووے تیدا دشمن گل مردوک ہووے
 تیدی قوم دیوچ اے پاک وطن شالادائی سب سوک ہووے
 اے امن امان دیا ملک بڑے اتھ دھاڑ ہووے کوک ہووے
 اتھ عدل انصاف داراج ہووے اتھ خالص سچا پیار ہووے
 اتھ بے کس دی امداد ہووے اتھ ظالماں دے سرچور ہونوں
 تیدی بزم وفادے لائق نہیں جیڑھے کشر تے مغرور ہونوں
 اتھ دھاڑ یتیم دی آس نہ اتھ رنڈڑیں نت مسرور ہونوں
 اتھ بے خطرہ مسکین دس خوش باش سدا نردور ہونوں
 تیدے محنت کش دہقان دیا اتھ ہر کھی خدمت کار ہووے
 ہر چیز اتھاں خورسند دے اتھ لکھ دی نہ محزون ہووے
 ہمدرد تیدا ہر فرد دے ہر مرد تیدا محزون ہووے
 اتھ ساری قوم دے کان کھو سلام والافتانون ہووے
 اتھ شکر ادا دی بات نہ ہو اتھ چین قرار سکون ہووے
 ایں دین دے سوہنے گلشن دیچ ہر دیلے باغ بہار ہووے

میدے اچیں جھکیں بٹیں کوں رب پاک میڈا رنگ لاوے چا
تیڈے دسی اللہ رسی کوں دل وسیں نال و سائے چا
سیں صدقہ سوہنے سرور داکل کا وڑ جوش و نجسے چا
ایں دھرتی تیڈی دھرتی کوں بس جنت وانگ بنانوے چا
اتھ مدنی پاک داورد ہوئے اتھ حق حق دا اذکار ہوئے
تیڈے نال ہے جگر می لئس میوں تیڈے نام دا میں شیدائی ہاں
تیڈے ملکے کونے کونے وچ مشہور تیتھ سو دانی ہاں
تیڈی جب وچ میں جا بنناز بٹیاں ودا جنت تکی تے چپائی ہاں
تیڈے دشمنان کیتے قسم خدا میں ساگی قہر خدا کی ہاں
میں ٹھوکر نال اڈا سگداں تو ٹریں سکے دی دیوار ہووے

جیں اقصیٰ مقدس کوں لاڈ تھی بھاپے
اوہوں ملک سودھاکر دل جل فنا ہے
تے ہک مٹھ رہوں کپاں مسلم تمامی نہ بھینوں پے برباد مسلم تمامی
بٹروں انگ اجداد مسلم تمامی سُٹروں حق دی فریاد مسلم تمامی
چد کینے و نجواں تے جھکریں کوں چھوڑوں
سبھے رل تے ہال دی پٹری کوں بوڑوں
کرم کرزیاں تے خداوند پاکا بھٹی راضی اسان تے خداوند پاکا
فتح دے جہاں تے خداوند پاکا محمد دے نال تے خداوند پاکا
رٹے طاقت علی والی تلوار کوں
جو باطل نے ماری ہے لکار کوں
مید پاک قادر توفیق داناں من نبی مصطفیٰ دی نبوت داناں من
علی مرتضیٰ دی ولایت داناں من بی بی سین زہرا دی عصمت داناں من
فتح بخش صدقہ حسین و حسن دا
جو کافر کوں ناز و ڈاا بہر من دا
اٹھو غازیو ہے خدا نال ساڈے یوینت نہ رہیں برے حال ساڈے
گوکے سیاہ گیری اعمال ساڈے سبھے بخش ڈیسی او لچپال ساڈے

مسجد اقصیٰ

اٹھو جاگو مسلم تے نندراں و نجاؤ
سٹو جھیرے جھگڑے تے ہک مٹھ بڑاؤ
یہودیں دیناں کوں ایں جگتوں مٹاؤ
خداے مرم کوں خدا را بچاؤ
اچاں توڑیں غیرت نی جاگی او کا کے
توڑیں دینا دشمن کھڑا روز بچا کے
تساں میکوں اصلوں نہ کئی چیز جانڑو
میڈی گالھ داسیں ذرہ چھان چھانڑو
تساں کون ہیوے چا خود کوں سجانڑو
چا خود کوں سجانڑو جوانی پے مانڑو
تساں ہو مسلمان تساں ہو موحد
تساں ہو محمدی تساں ہو مجاہد
کیتا رب سیس سا کوں سجو کجھ عطا ہے
یکڑھی شے دی کجھی ڈتی کجیرا ہے
مسلمان ملکاں دیو پچ کھیلا ہے
چھٹاں سونا چاندی تے تراں لوبا ہے
تے پڑول بیل ڈیزل دے دریا
مسلمان ٹلکیں کوں بخشین خدا
مگر ساڈی کھٹی پیا انگریز کھانڈے
کون صاف سونے کوں امریکانڈے
تے پڑول بزنس تے قبضے اُنہانڈے
مسلمان بیچن فقط ڈھولے گاندے

نہ اسلحہ بنانون دا کئی کارخانہ
نہ ایکانہ سبب ربے دشمن زمانہ
ڈساؤ اسان تے کہیں مار پے گئی
جوزا بر مسلمان تے کفار پے گئی
محمدیں دی ہک بچے تے تلوار پے گئی
تہوں ساڈی قیمت دیوچ مار پے گئی
نزاکت دے پتے نزاکت و نجاؤ
خدا برنج تھی گئے خدا کوں مناؤ
نہ دوڑکیں والی کئی ادبے اسان پوچ
نہ الفت محبت دنا ہے اسان پوچ
نہ شرم و شرافت جیسے اسان پوچ
نہ ہک تلخ اخوت خدا ہے اسان پوچ
اسان بن تے باغی شراہاں پے پیندوں
تے راگی دے گالوں تے خوش بیٹھے تھیندوں
ڈسوتیں رہسوں او مخمور کاکے
کدوں ل تے غفلت کھن بڑور کاکے
بہوں دین نبوتی ہے رنجور کاکے
کدوں پاک خالق کوں مسرور کاکے
ولایا رو بہواری جبرت دکھاؤں
تے بھاڑی عددی چا بوتھی بھنواؤں
سیسے ل تے اکل چا جھگڑے و نجاؤں
کدورت دی ماری کوں منھوں ڈھاؤں
تے بیت المقدس دی حرمت بچاؤں
نہ ظالم دیکھے کوں طاقت دکھاؤں
جے جانا ز جندڑی چا دار لیو حرم توں
ولا ملک ملت دا ہو سیس بھرم توں

دُعَا

یا رب میڈے وطن پُچ ہر دم بہار ہووے
 فضل و کرم تیرے دی ہر سو ملہا ہووے
 صدقہ نبی سخی دا تھوس نہ کجھ کڈا ہیس
 سرسبز ملک میڈا ایل و نہار ہووے
 میڈے وطن کوں مولا عظمت اکھیں عطا کر
 چرچتے غوغا ایندا اُردار پار ہووے
 علم و عمل داسا کوں بخشو چا ذوق شوق
 عشق رسول ساڈے من داسنگار ہووے
 حق دی کروں حمایت باطل دی تروڑوں گردن
 نیکی دکانال ساڈی ہر دم گزار ہووے
 بے داغ جند بہت ملوں میڈے وطن دے گھبرو
 پرے جیائے اندر ہر پردہ دار ہووے
 دھرتی میڈے وطن دی سونائے چاندی اُگلے
 ہر کہنے میں توں ایندا اعلیٰ معیار ہووے

خوش حال کر ڈے اکھیں سائے کسان میڈے
 گھر گھر وچلے لگی لکھ من دی بار ہووے
 پُرباش تھی دین لے میڈے وطن دے دربار
 ہر کہ پہاڑ اتے رم حجم چنگار ہووے
 جانباڑ میڈی روہی خلد برین نظرے
 سارے جہاں توں ایندا دکھار وقار ہووے

وادی کشمیر

اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر
پانی تیز اکوڑ مٹی تیز مٹی کشمیر

اللہ داسپاہنی تے مسلمان ہے حاضر جنت اطلب گارتے نگہبان ہے حاضر
دھن مال ہے کیا چیر شرم شان ہے حاضر مظلوم دے کیتے میڈی جذبان ہے حاضر
سر دے تے بدل ڈلیاں میں گڑی تیزی تقدیر
اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

مہر حال میں مظلوم دی امداد کر لیاں اجڑ پیچھے گلشن تیزے آباد کر لیاں
منہوم مسلمانیں دے دل شاد کر لیاں دشمن کنوں ہکڑ نہہ تکیوں آزاد کر لیاں
پچن چن تے مر لیاں میں سجھے کافر بے پر

اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

وڈیں وانگٹ کھن میکوں وڈے واکریندا دشمن دی سپاہ فوج کوں تہار کریندا
کافر دے قلعے کوٹ کوں مسار کریندا مشرق توڑیں ویاں پیا یلغار کریندا
خود داد ڈیسی آتے میکوں صاحب کشمیر

اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

میں دلاور میں بھادور میں جنگ ویرجی ہوں ادنیٰ جہاں بندہ خداوند جلی ہوں
اسلام میڈا دین میں جبار نبی ہوں کافر دے کیتے تیغ میں مولا علی ہوں
کثرت دانہی خوف میں ہاں غلام کشمیر
اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

میڈی جنگ ظفر پائے صحرا ہنی شاہد جلیں کوں کیتا ریزہ میں دریا ہنی شاہد
خیبر تے خندق اُحدے آعدا ہنی شاہد میں مسلمان ہاں شرفا ہنی شاہد
خیبر تے خندق اُحدے آعدا ہنی شاہد
اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

تیڈی جذ عذا میں توں کھیاں میڈا وعدہ آعدا دیاں اچھاں میں چر لیاں میڈا وعدہ
کل ہم تیڈے دشمن میں مر لیاں میڈا وعدہ غازیں دلی جبرت میں کھیاں میڈا وعدہ
راون دی پکی فوج گھنساں میں ہکو چسیر

اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

توں جنت مہیں ہے کھن توں وادی بے نظیریں دھرتی دے لے خاص توں ہک تحفہ سیریں
اسلام الویک ہے توں مسلم دی جلیکیریں افسوس جو دشمن دے ہتھیں آج توں اسیریں
خالق دی تم چھدا کھڑے من تہیہ اچھوتیر
اے وادی کشمیر اے وادی کشمیر

ظالم دیاں پاڑاں نے جڑھاں پیسے میں سہاں دشمن دی سپاہ فوج کوں کہہ چتے میں سہاں
اللہ دی قسم تیری عہد کوں تے میں سہاں جانباں کشمیر تکیوں کھتے میں سہاں
میں ہاں فاتح میں ہاں غازی میں مجاہد میں جاگیر
اے دادی کشمیر اے دادی کشمیر

قطع

نمازیں وچ ایٹھا فریاد کر
خداوند امیدی امداد کر
محمد مصطفیٰ دی شانِ صادقہ
وطن کشمیر کوں آزا د کر

میدے نمبر

کریندا جی شاعر دعا نوجواناں محافظ ہودی نیت خدا نوجواناں
سڈیر پاک ب کوں توں مشکل دے ویلھے خدا سیں بے مشکل کشتا نوجواناں
اڈیر متھ نہ صلہ توں غیاں داکوں منگیں رب توں دل سدا نوجواناں
بٹھے مکی مدنی واجب دار بن تے شریعت دیاں جوتاں جگا نوجواناں
نبی پاک سوہنا کمریسی شفاعت تیری خاص روز جزا نوجواناں
حد نبض کینے کوں بھاہیں توں لاڈے محبت دے شربت پلا نوجواناں
ایجو دس دے گئے سوہنا کھلی والا اینکوں نال دل دے پرکا نوجواناں
جے چاہندیں بھلائی توں عقبی دے اند کرین نال ہر دے بھلا نوجواناں
مگر حق دی فرض حمایت ہمیشہ تے ناحق نہ کھینکو ستا نوجواناں
وطن پاک اپنے دی بر ملک کو لھوں توں عزت تے غلط ودھا نوجواناں
جو دین نبی دا اتھاں ہو دے چرچہ توں قرآن پڑھ پڑھ سنا نوجواناں
وطن والی دھرتی دا ہر یک علاقہ عدن وانگ بالکل بٹرا نوجواناں
ڈیون داد قدسی تیکوں دل تے ساک وطن پاک کھجیاں سجھا نوجواناں

توں جانباں بڑ تے وطن د اسپاہی
جوانی دے جوہر دکھا نوجواناں

عید

خانی نے بڑا ہے میکوں پار عجوبہ
پتہ میڈا جوڑیا ہے جو غفار عجوبہ
دل ملک ابھینا ہے میکوں پار عجوبہ
ملت داؤتس عشق تے آزار عجوبہ

میں دریں بھریا دردی ہاں تیر و ہاں نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

اٹھ دی قسم کہیں کون ڈکھا ڈیکھ فی سہندا
جٹ کوں میں ٹکھانڈا کھا ڈیکھ فی سہندا
بیوتے پتیں کوں کھا ڈیکھ فی سہندا
مزد و جفا کش کوں کھا ڈیکھ فی سہندا

جکھ جکھ تے دا جگ تے میں جند جان جانا نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

توں آھیں منا عید میکوں عید فی بھدی
دنیا پی کھا کھیکوں عید ہے کھدی
جاں یاڈیکوں یاد ہے کشمیر دی امدی
دل پھٹ دجگر ڈلے جو سٹن گال ترم دی

جے آکھیں میکوں ڈھول تال کچھ حال سنا نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

ظالم دا ظلم ڈیکھ تے دل تھیندے ہے صبر ک
گل مر دلمان جتھاں رہندا ہے غمناک
مسلم اہول بن گئے جراج ڈین دی خوراک
برابر کرن ہوسن کوں رل کافر ناپاک

کئی لال کھائی و دیاں اجڑیاں ہواں نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

جن گھٹی ظلم والے جتھاں گم ہے راگن
مسلمان غریباں کچے سڑے جو جگن
گھر واتے بنیں دجیرھے ماس دی کھاگن
اجڑینے کنواریں دججھاں غنڈے سہاگن

عزت نہ بچاگی جیں لہیاں رات دیاں نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

فرص دی صدا امدی ہے تیکوں کشمیرے غم
میں ڈووی ذرہ ڈیکھ میڈے نہیں دم
کشمیر وانگوں میں ہے وی تھیندے پستمران
اوپے گئے اوپے تو پاں ادے نینک تہران

تو ڈیکھ میکوں میں دی ڈکھیں مال نہبا نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

بے چین تے منوم ہاں کشمیر وانگوں میں
راحت کنوں محروم ہاں کشمیر وانگوں میں
محبوس تے محکوم ہاں کشمیر وانگوں میں
مظلوم توں مظلوم ہاں کشمیر وانگوں میں

انگریزے چک نہج آں میں جند کیوں چھڑا نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیوں عید منا نواں

دل بولیا فلسطین جو کدھ کو کال دھاڑاں
بے شک کیتا کشمیر تے ودھ ظلم کراڑاں
نشا ہے فرنگی دا میں قبرص کوں اجاڑاں
بھل آھے یہودی میں فلسطین کوں ساڑاں

کھس حرم گھدا بازیں توں اسٹیل دے کانواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیویں عید منانواں

اج بیت مقدس تے ہے بدکار قبضہ بدعاش خفا کیش جفا کار قبضہ
مرد و دازل موزی تے مردار قبضہ مسجد اُتے تھی گیا میخوار قبضہ

دل آھرے یہودی دایں کھے کُوں حانواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیویں عید منانواں

دیوار عزاکیتی چا بدعاشاں شہیدے رچ پاک حرم رُل گیا قرآن مجیدے
مے پی تے کربن پناج ننگے ننگ پلیدے توں میکوں سا بار کراں کیویں عیدے

دل آھرے میں خود روواں تے خلقت کُوں وائواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیویں عید منانواں

اُردن والے صدما ڈسا کیویں بھلا نواں دل شام دے حالاً ڈسا کیویں بھلا نواں

مصر دی ڈکھی رات ڈسا کیویں بھلا نواں حلقے کیتے بد ذرا ڈسا کیویں بھلا نواں

ڈکھ ڈاڈھے ڈٹھے ڈکھ میڈے عربی بھلا نواں

میڈا محبوب ڈسا میکوں کیویں عید منانواں

کنیت تے قبرص کُوں آزادی میں ڈوسیاں دل بیت مقدس توں یہودیوں کُوں کھسیا

اسلام دے دشمن میں سجھے چیر گھتیاں جاناں میں خوش تھی بچھے عید منیاں

ہن فرض ہے میڈا یسستی قوم جگانواں
میڈا محبوب ڈسا میکوں کیویں عید منانواں

جیویں

ہن ناں غفلت چھوڑے جیویں
خلق اخلاق دا بن تے پست
مرد مجاہد تھی تے بار
حق ہمائے دی پارت پالیں
بے کس دے نت داروں تھیویں
غریب فضل دے کیتے ہر جا
راحت چین سکون دیاں آج کل
جنت وانگ بڑا تھی دھرتی
دشمن دین مبیں دے ہن تان
کوڑ بتوڑ کوں بھاپیں لاتے
وڈھی ولے ظالم دہ کوں
بن جانیاز وطن دا خادم

ہن ناں غفلت چھوڑے جیویں
دین کوں پختہ جوڑے جیویں

جہ

عمل دراز ہووی دل دا امیر جہ
روز ازل توں ملو دھرتی دی جہاں
رج جہ جاتی مانس میں جہاں
پد جہن تے تون کمانویں ڈیسا ابراہیم
ملاں توں دھج جاگیت تریں دی ہے گواہی
دھرتی دا تون سہیج کھم تھیکہ ڈانڈیں سپر
دھرتی دا مان جیویں دھرتی دی دھیر جہ
قادر کریم ڈیوی صحت دی بادشاہی
کچھ نہ کڈا پیر تھیویں دے و بندیں دہی
موندھے تے کھی جاتے تھیں تے تھیں دہی
کھ کار لوپا کھ تے کچھ کھ جہنیں سہی
کھاؤں کھائی تیڈی شاہ وفتیر جہ

عمل دراز ہووی دل دا امیر جہ

خالق نے ڈا تیکوں نصیب عجب اعلیٰ
عزت تیڈی نرالی ہر کم تیڈا نرالا
لیلاں کتیراں کپڑے نن تے نوہی دشا
پاٹی ولا نوں دل تر تبا بدھیدیں نالا
منصف مزاج آھدن جہڈی پیا جیویں شالا
ساری خدا دی دھرتی تیڈی جاگیر جہ

عمل دراز ہووی دل دا امیر جہ
دھرتی دا مان جیویں دھرتی دی دھیر جہ

برہمچے توں خُدا جٹا شکریہ کریندیں
گرہی ہو دیا سدی کھاناں توں کھڑے کھیندیں
بھری کون سے چلتے دل بار بار بندیں
دل جو بولے کھلے توں کھڑے چھج رہیں
خود کھیں ساکھا بولکھا خلقت کون سن کھیں

عمر دراز ہو دی دل دا امیر جٹا

بھیں دا گھننے گلابیے کون دینج سہاویں
بن شیر جھرجھل دا شاہ زوریاں دکھانویں
مدہوش تھیندے دن من بھلی جڈاں وجانویں
الفت دے اک گاتے ہر دھڑکوں جھانویں
میاں منداڑیاں کھپن بکھریں دُن کھانویں

عمر دراز ہو دی دل دا امیر جٹا

دھرتی داماں جیویں دھرتی دی دھیر جٹا

برہمچے سچ اُلا نوں عادت تیردی ہے جٹا
زیرِ رات کھل کھانوں عادت تیردی ہے جٹا
گل سچ انہنت بھانوں عادت تیردی ہے جٹا
بکھیں کھوں راج کھانوں عادت تیردی ہے جٹا
ہر نال منڈتے کھانوں عادت تیردی ہے جٹا

عمر دراز ہو دی دل دا امیر جٹا

دھرتی داماں جیویں دھرتی دی دھیر جٹا

میںدی نگاہ کو اندرتوں ہیں وطن دوالی
کیوں توں چپکے چپکے چکے اندھانچالی
جٹا بڑا تیرے کلشن دی دھج نرالی
بازار تیں سجھایا کھیسے تیرا ہے خالی
تھیں حلال بے شکستے شکستے تیں حلالی

عمر دراز ہو دی دل دا امیر جٹا

دھرتی داماں جیویں دھرتی دی دھیر جٹا

جوڑاں میں تیدیاں کیوں نہ دل نال جٹاواراں
میں تان تیدیاں غلامانِ غلام تے نمک خواراں
یکوین تیدے ڈکھیں کوں جٹا ڈساواراں
گل کیو جیاتی ساری چاچتے نت ادھاراں
عزیز تیدیں کوں لٹتے کوئیں چلیاں کاراں
کیتیں توں سبیں گنگا ڈس ہن اخیر جٹا

عمران راز ہو وی دل دا امیر جٹ

دھرتی داماں جیویں دھرتی دی دھیر جٹا

میڈی نظم دا عنوان وجٹ حلال زادا
جینکوں جیلاے اکھ پچ جیس فی حرم کھادا
منڈانہ کٹھے جینکوں دل جٹا سدھا سادا
ہر پٹھے جینکوں ہو دھرتی دا خوف زیادا
وجٹ ہے میڈے کیتے عزت کرن دے ڈادا
بدعاش جٹوں امی میکوں کریر جٹا

عمران راز ہو وی دل دا امیر جٹ

دھرتی داماں جیویں دھرتی دی دھیر جٹا

مجاہد و انعرہ

میں ہاں ڈھال حق دی میں تیغ خدا ہاں
میں ڈھالیں دے قبلت دھلا رہیا ہاں
میں تیغیں دی دھپ چھپاں تے پلدا رہیا ہاں
میں جانوٹوں حق دا سپاہی بن رہیا ہاں

ہے لیڈر کوں جائز وطن کیتے مرنا
شریفیں کوں حق ہے چلن کیتے مرنا
تے بلبل کوں چھکدے چمن کیتے مرنا
میں جیوٹ سمجھاں وطن کیتے مرنا

شہادت دے کیتے میں پیدا تھیا ہاں

میں دشمن دی بک بک توں صلوں فی ڈدا
میں گولیں دی چھک چھک توں صلوں فی ڈدا
میں توہیں دی ڈھک ڈھک توں صلوں فی ڈدا
میں ٹنکیں دی ٹھک ٹھک توں صلوں فی ڈدا

میں مرنا کوں جیوٹ جو بجھیں ادا ہاں

میڈی رجز خوانی توں سالار کنبہ دن
میڈے نعرے سن سن تے شہا کنبہ دن
میڈی ضرب کاری توں کوہسار کنبہ دن

میں بدادہ غضب دا میں برق قضا ہاں

میں کافر دے کیتے قہر ہاں بلا ہاں

پاک سپاہی

پاکستان دا پاک سپاہی
جندری جو بن رنج رنج ماٹریس
دشمن دایتیں ترور یا ماٹریس
ملک میڈے دا بانگ ماہی
ملک ملت کوں تیدا ماٹریس
ہر دم ہو دی فضل الہی

شرم چسا دا پنتہ توں سپہیں
فوج خدا دا پنتہ توں سپہیں
عزم وفا دا پنتہ توں سپہیں
من گئی نیکوں ہر یک شاہی

دشمن تیدا تیں توں بھوڑا
ایکھیں تھیندی چس دی بھوڑا
جسدم تھیندے آن تے سوڑا
لائشاں سٹ تے تھیندے اہی

مردا تیدے وار عجوبے
داد دتی خود خان ایوبے
من گئے نیکوں راجے صوبے
ڈیکھ تے تیدے حلے جاہی

موسیٰ خاں یا مارشل نورے
بکری فوج تال جگ مشہورے
مرد مجاہد پورے پورے
دوار کے دی ہے یار شبابی

میڈے سرتے ہر دم ہے رحمت خدا دی
میں غازی مجاہدیں طاقت خدا دی
میڈی جنگ جہاد عبادت خدا دی
میڈا وار سمجھیں قیامت خدا دی

میڈے کھٹوں نچ منج میں کھڑا ہاں
میڈے نال لڑتے نہ گائے بھٹا نوں
چے ہمیں کچھ سیاناں جندری پچا نوں
میں شیر خدا ہاں نہ میکوں کھڑا نوں

میکوں دھرتی من گئی تے آسمان من گئے
میڈے حملے فرعون ہاں من گئے
میکوں بڑے پتھراں دے بھگوان من گئے
میکوں شاہ سواری کوں شاہان من گئے

توں تیار خ توں بچے ہمیں ہاں تے کیا ہاں

میں کافر کیتے قہر ہاں بلا ہاں

جیکر نیکوں اپنی اس کثرت تے نہانے
میکوں پاک واحد دی وحدت تے نہانے

نبی مصطفیٰ دی نبوت تے نازے
علی مرتضیٰ دی ولایت تے نہانے

میں جانتا زبختن دے درد گدا ہاں

میں کافر دے کیتے قہر ہاں بلا ہاں

بھی سوئیک تے ہک شو طیارے
مسلم تیڈا قہری وارے
تین ہن مال شجاعت مارے
جانٹریں ساری حلق الہی

کافر کیے آفت توں ہیئیں
بے شک لالہ زبیر توں ہیئیں
مومن رکتے رحمت توں ہیئیں
توں نوہی ڈھدا چاڑھی لاہی

ہر مرکز تے توں ہیئیں پٹیاں
دشمن ڈیکھیں اچھو رتاں
گولیں مال ہی جاہ جاہ بھٹاں
مرگئی جیندی فوج تیریا ہی

دب تے وار کریندا جُل توں
نام علی پکرنیدا جُل توں
جہل پہاڑ چریندا جُل توں
مدد کوں آکھی مدنی ماہی

کافر ٹک تے وار کریندے
پبلک کوں بیاد کھ پنچیندے
سُتے ہیئیں تے بم سُتیندے
خائن دی ڈیکھو رو سیاہی

دُنیا کیے ہے گنوں ماتا
رات والڑے چپ چپاتا
اصل دامندا ہے بے ذاتا
بزدل بھاری دزد نگاہی

اصل نہ ڈیکھ توں آسے پاتے
توں وی کرنس جُڑتے ناتے
دلہج رکھ چاربت دی آسے
دلی کندھیں جُل تے ساہی

توں جانا باز ہیئیں مہمت والا
باطل دا کر پچا لا پچالا
فتح ڈیسی اللہ تعالیٰ
قبضے جیتدے مرغ و ماہی



ترانہ

اٹھی جواں جے جاگ پیئیں دطن عدن بٹا ڈکھا
توں دشمنان دین کھوں پراسے ہتھ دلا ڈکھا

توں دل و دیر دی چال جیل توں بن کے بے مثال جیل
توں فتح مشرقتیں کر توں تاج منہ پر کر
توں زیر کر جنوب کوں دل جانب شمال جیل
توں بن کے مرد حیدری چو گوٹھ کوں جھکا ڈکھا

توں غازیوں دی یاد پیئیں توں شیر پیئیں آزاد پیئیں
توں آپ کوں سبجاں چن توں قوم دا پیئیں مان چن
توں باغیاں کوں چیر گھت توں تابل فساد پیئیں
توں ملک کوں فتور توں جو پاک کر صفا ڈکھا

توں زور لازوال پیئیں توں صاحب کمال پیئیں
توں سرکشاں تے سخت پیئیں توں بے کساں دا بخت پیئیں
توں کافراں دی موت پیئیں توں قہر ذوالجلال پیئیں
توں سن پچاٹھ وانگ مل عدو تے ہم وسا ڈکھا

توں قوم دا ایس پیئیں توں پاسبان دین پیئیں
توں مصطفیٰ کوں شاد کر اٹھی جواں جہاد کر
توں قبلہ اول دے کیتے خود صلاح الدین پیئیں
توں قدسیان حق کھوں حق دی داد پا ڈکھا

توں رب دا گجرا راز پیئیں توں ناز پیئیں نیاز پیئیں
توں وجد پیئیں توں کیف پیئیں توں مرتضیٰ دی سیف پیئیں
توں غازی مرد شیر پیئیں تے بت شکن جانا پیئیں
توں عدو دی فوج دے بٹھاڑ دل بھنوا ڈکھا
اٹھی جواں جے جاگ پیئیں دطن عدن بٹا ڈکھا

روٹ

سچ بولن دا گھدم روٹے
 مرض ہے میکوں سچ لینداں
 جو کجھ ڈہداں صاف لکھینداں
 زور والے پے زور ڈکھاوے
 حق والیاں کوں پتے ڈھکاوے
 ہینٹرا جگ وچ کئی نہ ہووے
 ہینٹرا ہر بنجوں دے پووے
 ڈاڈھا کرے اکھ تے چوری
 بھیس دی بار چواوے زوری
 ہینٹراں ہر دم قہریں واتے
 ہینٹراں جیندی گالہ نہ منے
 یاوت ویندی پچھوی رنے
 ڈکھاں دیوچ کھدے ہینٹراں
 پیریں پلے تے ہلے ہینٹراں
 کڑن سانھ پیچن بوٹے
 نہ وت کہیں تے کوڑ مرینداں
 شاعر بکھوے اکھیں نوٹے
 ہینٹریں دیاں نت دھیری چاون
 اکثر ڈیکے برچے جھوٹے
 ہینٹرا جوگ اکھیں توں جوے
 ہینٹرا ہر دم دارتے جھوٹے
 کھڑنہ ڈیکھے کالی گوری
 بھیس کوں مائے بے گل کھوٹے
 ہینٹریں کوں نہ ملدی چھوٹے
 اوہو ڈیندا گائے پھنٹے
 یاوت تھیندی گولی شوٹے
 ہر دے بھرے دے ہینٹراں
 ول وی کھدا ہینٹرا بوٹے

کاوڑ ہے جانا زسیانی
 ہینٹریں دا نت کڈھے پانی
 ڈاڈھے اکوں ہے منائی
 جھک تے کرے روز سلوٹے

روہی

آہن راول ڈیکھ بہار
روہی وٹھی بینگھ ملہار

گج گج بدلاں کنٹ من لائی
ذرے ذرے تھی روشنائی
بوٹے بوٹے خنکی چائی
لانٹریں پھوگ پوشاک وٹائی
جالیں پاتن موئی کائی
کھم کھم کھم جوت جگائی
بے بے رنگ خدائی
خالق مالک جھوک وٹائی
کمر کنڈے چا دھوم بچائی
کترن کیتے ہار سنگار

آہن راول ڈیکھ بہار
روہی وٹھی بینگھ ملہار

کھپتے بوئی بین و جانوں
کھنڈی کنڈا جھمراں لانون
چڑیاں چوہن لایاں دھانوں
مور جھنگارتے پیلاں پانون
گیر گھوک تے گیت سنانون
مورے لٹھے وجد وچ آنوں
کمرینہ کنڈیری جسن منانون
بٹیل خوش غلی گانون گانون
کونجاں کمر کن جوڑ قطار
اغن پیسے پینگھ رانوں

آہن راول ڈیکھ بہار
روہی وٹھی بینگھ ملہار

مست ہوا دے مٹھے جھولے
شعر سنانوں شادمولے
رمل آہدے عشق دے ڈھولے
سو سو کرن ناز الوولے
من موہیدے تنک تلولے
پھنڈ پھنڈ ماندا جی نہ چولے
بگھر وینگر تھکے سولے
نینگریں ٹرن جوڑتے ٹولے
کھل کھل بولن دکھش بولے
ماری ویندی کجل دی دھار

آہن راول ڈیکھ بہار
روہی وٹھی بینگھ ملہار

آہن جیویں آہن راول
روہی پھیرا پاہن راول
بے کس نال نبھاہن راول
منہ مہتاب ڈکھاہن راول
گل جاناں کوں لاہن راول
سکھڑیں رنج بچھاہن راول
کاوڑ جوش و نجاہن راول
شریت دید پلاہن راول
انگن حویل سہاہن راول
کمرچا پورے قول اتر

آہن راول ڈیکھ بہار
روہی وٹھی بینگھ ملہار

بول

حق پس ہر دم بول وویار
 رب سیں رہندی کول وویار
 سوچ سمجھتے قدم اٹھا نوین
 رستہ سبئی پیر ہول وویار
 دین اسلام دا بن کر پیرو
 خوش کر مدنی ڈھول وویار
 پیت پیاری جوت جگ نوین
 اندھا سہی ماحول وویار
 ترکڑی نیت دی ہتھ پچ پاتے
 گھٹ نہ صلہوں تول وویار
 ہرک برے کم دے اُتے
 پڑھدا رہ لاسول وویار
 خاطر دنیا کوڑی جیویس
 اپنے من وچ جھاتی پانویں
 کھڑاوت پاک تر آن دی
 درجہ پاشہادت والا
 سائل بٹ جانا زخدا دا
 دیں تول جڈری گھول وویار
 ہو سیا پڑکچ کول وویار

حق پس ہر دم بول وویار
 رب سیں رہندی کول وویار

جندری

جندری تیکول کتھ داناں
 اچھو کیتو روح پروازے
 مفتی پھنڈ نہ شاہ مولی
 کم ہی ڈھیر تے عمراں بھولی
 بچھتاں سوچ تول گالھی بھولی
 بارے باراسفر درازے
 کوڑے ورنج وپار کریندیں
 فانی شے کول پیار کریندیں
 مفتے ہار سنگار کریندیں
 مہی تھیں کجے غازے
 پیٹا سخت تے مشکل راہ سہی
 مانگواں تن تے مانگواں ساہ سہی
 مالک ڈاڈھا بے پرواہ ہی
 سوچ تے کریں فخر غمازے
 محل تے ماٹیاں سٹ تے ویسیں
 گلہی جھوک آباد کریسیں
 ساری عمر اپنی مہنڈ یسیں
 کالی کوٹھی بن دردرازے

نہ کر روپ دے مان توں جدی
آپ کوں آپ سُنجان توں جدی
جند بیگانی جان توں جند دی
پھینک غلیظ تیرا آغازے

خون غراب دا پستہ بشریو
غیبی کیتے کچھ نہ گنڈیو
مرن کیتے اماں جند یو
رہ گیوں سُنتر دی باطل سازے

کچھ تاں سپج توں گائے بھئی
دکھے وقت کرین کئی
کئی فی تیرا وارث وئی
سبھے تیرے محرم رازے

مطلب دے سب یار توں جانڑیں
اپنی ہر ہک تار توں جانڑیں
دُنیا کوں مردار توں جانڑیں
انگ انگ تیرا دوکھے بازے

پندہ غضب دیکھویں کرہیں
عملیں باجھوں رلدی مرہیں
قدم قدم تے چھریاں بھرہیں
جنگل موئیں دے کہیں جنازے

میں جانتا جے گیوں مارے
جیکر چاہندیں دنجیاں پارے
گل چالیسا میم دایارے
فرائیت چا عشق نساڑے

یار نہ آئیم

سک دے بوٹے آس دے غنچے حب دباغ رہا یُم یار نہ آئیم
انگن بولہا یُم صحن سنوار یُم مشک عطر جھپٹ کا یُم یار نہ آئیم

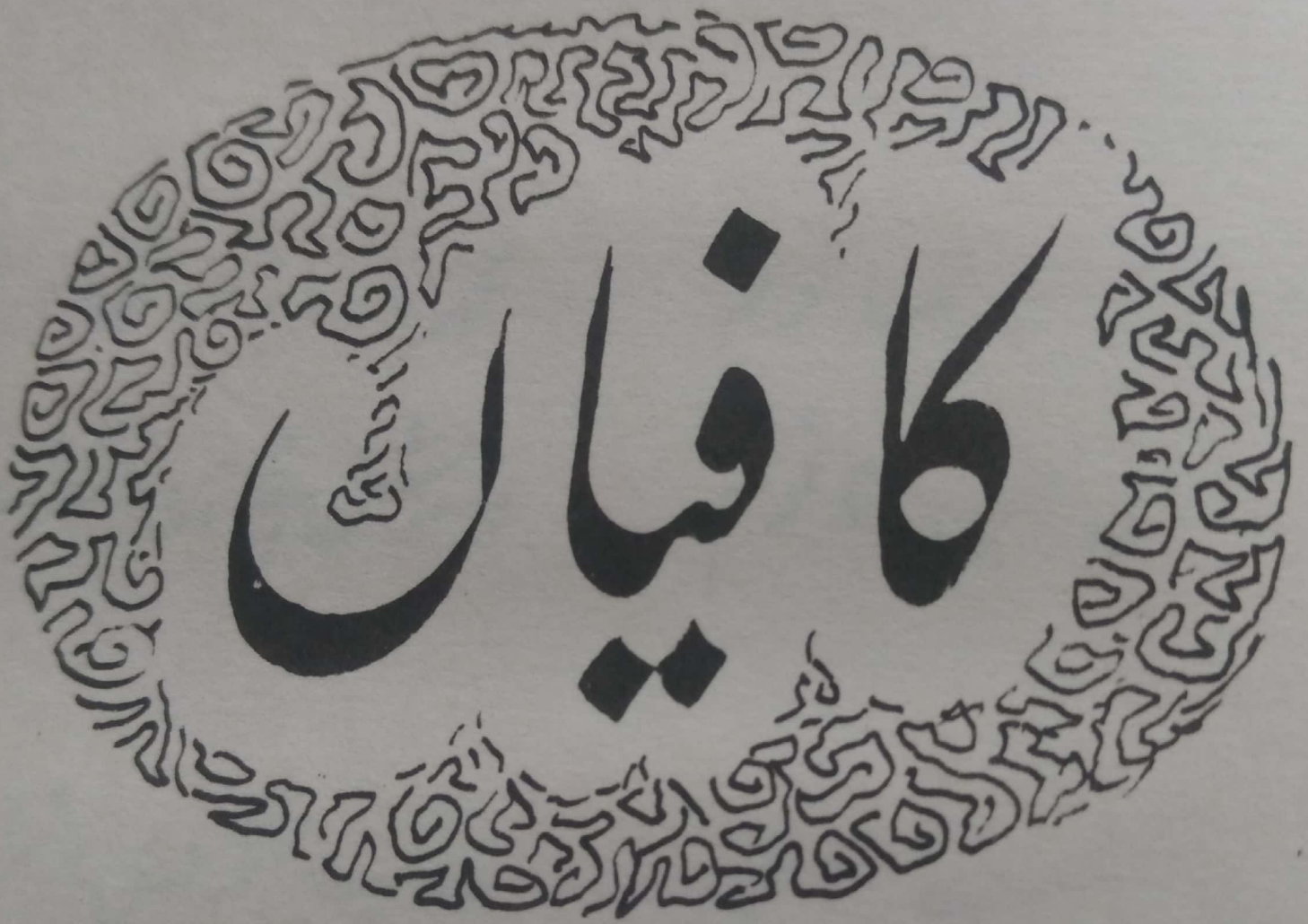
طول دُلانی سپج سکھاں دیتی تھیں نال و چھایُم یار نہ آئیم
سُرخ لاٹم کچلے پاتم ہار سنگار بٹا یُم یار نہ آئیم
کنگن پاکٹ لے بولے سکدیں ویس دُٹا یُم یار نہ آئیم
حق ہمایاں سینیاں سیاں سائے سجن سڈا یُم یار نہ آئیم

سیک جگر دے سول اندر دے کہیں نہ درد و ڈایُم یار نہ آئیم
ملاں بھوپے جوسی جوتش پوتھی پتر پھلا یُم یار نہ آئیم

پھل تعویذ تے جیلے ٹوڑیں چرکھے چرخ بھنوا یُم یار نہ آئیم
پہیل پوجم دوائے پُنینم کچے سیس بوا یُم یار نہ آئیم

کاگب اڈا یُم کانگاں لکھیم قاصد دز بھجا یُم یار نہ آئیم
تاناگھ تنگھیندیں راہ بھلیندیں بکھدیں عمر بھجا یُم یار نہ آئیم

دین دلاؤاں تیر دہاؤاں برہوں مار مکا ئم یار نہ آئم
 بان مریدیں قسم خُدا دی لیل نہارت گھائیم یار نہ آئم
 ہو ہو حشری شہر ملامت بھنڈ کی سرتے چائیم یار نہ آئم
 لٹاں کھلیاں خاکاں زلیاں اگن بھبھوت مائیم یار نہ آئم
 امن دیاں جابیں چھوڑ کراہیں تنگیں جھوکاں لایم یار نہ آئم
 لایاں کنڈیاں جالیں بوٹے محرم راز نہڑائیم یار نہ آئم
 خار گواہ ہن دشت جبل دے باری بار اٹھائیم یار نہ آئم
 کریم ماری سول ستواری کوچ ونگے کر لایم یار نہ آئم
 اپٹے واروں زور میں ڈاڈھے لایم لا ڈکھلایم یار نہ آئم
 قسمت ماری منڈھ دی ہم اے قسمت فیض دھیم یار نہ آئم
 سیت سروں ہم ہاری دھردی ہارنے ہار یوایم یار نہ آئم
 کچھ نی ذمے کہیں دے جندڑی برہنہ کوں از مائیم یار نہ آئم
 آپ ہاں چندری چوک دی میں بے سختی دے نتھ آئم یار نہ آئم
 بس جانا ز جتن سب میڈے قسمت خاک لایم یار نہ آئم



کافی

ناز سجن دے دل کوں بھاس گئے
عشق اوپر اوں نوں دھاس گئے

باجھوں ڈھولے کچھ نہ بھانوم
برہوں بھیڑا تن من تانوم
گھر و روپرھا کھانوں آنوم
پیش پیہن ڈکھڑے ناں گئے

ہردم ہو دس فضل الہی
میکوں میڈے دلبر ماہی
روپ نگر دی ماٹریں شاہی
گالھا کیتے بجنوں دانگے

دلبر باجھوں کالی شام
ہوش حواس نہ چین آرام
روز کرن آسول سلام
زلف سیاہ دالڑیم نانگے

نکھرٹ چن دادل نہ بہندی
ازلوں ہوئی یار دے نانڈی
ہردم رہندی مونجھی ماندی
رب سیس جوڑیے سوہنے سانگے

بہر مریدے جوڑتے چپاٹاں
پل پل بھالاں ول ول واٹاں
راتیں ڈکھیاں کیوں کاٹاں
کانگے دے ہتھ بھجاں کانگے

یکوں نہ پھیاں صدقے گھولے
سُن سُن سیسے دے مٹھڑے بولے
کھل کھل سوہٹا لب جاں چولے
ٹلاں ویندا بھل بھل بانگے

قاصد کوں کئی روز بھجایم
ہک جانا باز جواب نہ آیم
لکھ عریضے لکھ لکھ پائییم
کاغذ بھٹی گن شیت ہانگے

کافی

رہ جانڑیں کیا کچھ بٹ دی ہے
دل ول ول یار ڈوٹن دی ہے

آ عشق نے چیتا گرد کیت
بس حال سبھو بے پر کیت
پنی خون تے چہرہ زر د کیت
ہن گالھ نہ یار نکٹن دی ہے

لگی مرض اندر وچ گجھی دے
جے ترس آوی کچھ سمجھی دے
دل درداں دیوچ رہی دے
کر جلدی ڈھول دلن دی دے

ہم ویری سب پروا تھیا
آ بحر ڈکھاندا تار تھیا
جگ سارا بولی مار تھیا
پئی رڑھدی پھک من میں دی ہے

گئے عیش طرب دے نغمے بھل
سب ہار سنگار گئے ہن رُل
تھئی بزم خوشی دی شمع گل
اتے رُل گیم عزت جن دی ہے

سُکھ چین آرام حرام تھیم
ایویں دشمن لوگ تمام تھیم
بر باد تھیم بدنام تھیم
اج بٹ دی پئی اُن بٹ دی ہے

تیدے ہجر نے کھیتا لک ماہی
ڈکھ درد مریندن دک ماہی
غم سول پہ پانوم چک ماہی
پئی بلدی مارمرن دی ہے

بس توڑ چڑھیاں پیٹیاں
جائناز سکھی اے ریتیاں
میں ویساں بازی جیت میاں
سروار تے یار ملن دی ہے

کافی

اڈکھ سائل ڈاڈھی ہلا کاں
تیں بن وے جیویں بے حد اچا کاں

غیراں وے آکھے جھیرا پھلا گئیں
رونون دیاں ریتیاں سائل سکھ گئیں
ظالم ہجر دی جڑ سانگ لا گئیں
دھاڑاں پئی ہکلاں کوکاں تے بکاں

روہی دی رونق راول رنگیلا
ہک تیکوں جوڑیم جیدہ وسیلا
بے سود رُس نہ سائل رسیدا
میں تاں تہاڈے قدماں دی خاکاں

کالھیں تئاڈیاں جاں یاد امدن
قسم خدا دی تیں باجھوں کھمدن
دلڑی مٹھی کھوں سے کا پے پمدن
گھر بار جاہیں وسدیاں اُتاکان

مُنہ رُخ وٹا گن سجر دیاں ٹولیاں
بجھلے دسرگن سُرخیاں تے گولیاں
سینگیاں مریندن ہاں ساڑ بولیاں
یراں کتیراں پتھوریاں پوشا کاں

آڈیکھ دیکھ توں مانٹیں جوانی
بے حال تھی گویا بے کس نمائی
رو روتے پیواں نیناں دا پانی
نحت جگر دی کھاندی خوراں

بے چین ہاں میں نت مونجھی مادی
جہ جہ جھنڈاں چھکیاں لاکھاندی
دستی بڑا لولا چوٹ مادی
اجتیں پتی چھاڑاں درو دیان کاں

برہوں دی بھاپ جہ جان جلدی
عرضیاں عریضے کئی روز گھلدی
بے غرض ماہی بھیجی نہ ولدی
قاصدوی تھک گرن ڈھوڈھو ڈاکاں

جانناز جانی کیوں تھیں کڑاڑا
غیراں داکھے ست گئیں توں پاڑا
بے کس سمجھ تے گئیں مار ڈھاڑا
سنگدل بڑا لولا دھوتیں چالا کاں

کافی

لئی زلف کھڑی ہے لٹکے
دل دل دل دے دج اٹکے

جیندی روز ازل توں سیک ہے
جیں کارن گیم وک ہے
اوہو ڈھول فی سن دا ہک ہے
توڑیں رولیم پیریں پٹکے

کرے کون تیڈیاں سیں ریاں
تیں توں صدقہ صدقہ تھیاں
تیڈے راہیں رساں چھیاں
توڑیں اٹری بابل ہٹکے

ثالا بخدڑی رنج رنج مانٹیں
تیڈے جوش دے جھل دڈوانٹیں
نہیں ہوش عواس ٹسکا نٹیں
کیا جوڑتے لئے نی سٹکے

سن عرض میڈے من بھاندا
یگرھی گالھوں ہی گھبراندا
نوبہی کوٹھاسا ڈے آندا
بھیں من دج بھینی کسٹکے

تیکوں لگھ دی خنیں نہ ڈیاں
سب تیڈے لاڈ منیاں
میں اپنی آپ نبھیاں
ہر پاسوں پٹ پٹ کے

چاقوڑے کر مزدوریاں
تیکوں روز کھولیاں چوریاں
تیڈیاں یار کمریاں پوریاں
تو جاہیں سوہنا پھٹ کے

آڈھول میڈے بھن بھولے
توڑیں ویکڑیں پوسم چولے
کیویں جند کر میناں گھولے
تیڈے نال نبھیاں ڈٹ کے

من مٹھا رموہن من موہٹا
مٹاں آوی سانول سوہٹا
بے عیب سجن جگ کوہٹا
جانناز رہیں اکھ پٹ کے

کافی

ڈکھ ڈیکھ نہ فریاد کر عشق سڈی تاں ایں چاکر
کھل کھل کر ہیں توں جھٹ نبھا موہی خدی تاں ایں چاکر

رہیں عشق وچ ثابت قدم یہیں دکھ الم تے سوز غم
وچ عاشقاں ایچھا رسم دلڑی پھسی تاں ایں چاکر

نینہ لاتے نہ گھرا پیسا - رورو نہ جگ کھلوا پیسا
کھل ہنسے دل پر چا پیسا جے پیت لسی تاں ایں چاکر

سرڈے نہ کر انکار توں - سوہنے سجن دلدار توں
لکھواری جند چاوار توں جے پیار مہی تاں ایں چاکر

سوہنے سجن دے روبرو - رکھ عشق دی چا آبرو
سرڈیکے تھیویں سرفروگل عشق پہی تاں ایں چاکر

سانول جے بیٹھیں دلتوں - ڈرین نہ بحراں دی پھول توں
سیفل مشو سنج گول توں دلبر گنوتی تاں ایں چاکر

من اکھیا نہ کر قہر - اے حسن رہسی ڈول پہر
تھیس مٹی سٹ گھت نخر چاہندیں کھلی تاں ایں چاکر

دبر دلیر داڈھول دے۔ بے کس سمجھ نہ رول دے
ہکوارے کھل تے بول دے جے رنج کجھی ناں ایں حاکر
جانبا زہن مجبوریاں۔ کالھیں کراں ہاپوریاں
سانول توں سٹ مغزوریاں پاگل نٹری ناں ایں چاکر

ڈوہڑا

سر دیکھ پیل لڈیکھ گیا ہس گالھ اچھا نہ ٹھاندی
گھن نال ونجے ہانتی کوں جو سمجھ کے دردی باندی
غافل توں تھی غافل و نچٹا ریت نہیں مرداندی
وصل دی شب جانبا زمیاں آستے سول سراندی

کافی

بے وس دیدال اڑ گن کالے مُشکی لڑ گن
زلف سیاہ دے نال ساکوں سانول سوہنے کڑ گن
یار نہ جسا تم اجتیں صلویں بھاگ تتی دے سڑ گن
شجر وفادے برگ نمرب باد خزاں وچ جھڑ گن
حسن جین کوں گولن کیتے عاشق رستے گھڑ گن
یار دی خاطر رُل موئے کوئی کمی وت دارتے چڑھ گن
کمی ہن منزل ادج تے پئے کمی وت راہ وچ کھڑ گن
حضرت عشق دی بارک دانڑیں بے حد سوہنیاں چھڑ گن
مکتب عشق وچالے عاشق سبق ونا دے پڑھ گن
ہر توں افضل بالا اد ہن گھن جو عشق دا دھڑ گن
روز بروز ہن سول سوائے سکھ سمجھوٹ وڑ گن
بے پرواہ دے درتے جیویں تیں توں چنگے رڑ گن

رور وپٹ پٹ کمی جانبازا
وچ قبراں دے وڑ گن

کافی

دردیں کہتے آگھساں گپ سکھ وٹین داداں
 دکھ ڈٹھے ہم جھگ نہ اصلوں عشق پچ آیم آگ نہ اصلوں
 ماہی موڑیم واگ نہ اصلوں مانڑیم سمجھ سہاگ نہ اصلوں
 چھکے کجل مساک نہ اصلوں بھاندے گیتے راگ نہ اصلوں
 بھاندے گھنڈ مہاگ نہ اصلوں قسمت تھی شجاگ نہ اصلوں

دردیں کہتے آگھساں

گپ سکھ وٹین داداں

تیں بن سنجیاں جھوکاں ماہی سبزیاں نظرن سوکاں ماہی
 برہوں مارے بوکاں ماہی درد پیا ڈیوے بھوکاں ماہی
 بھیاں کجل دیا لنگ کاں ماہی ہرک کر دے لٹکاں ماہی
 بیکوں کیکوں روکاں ماہی گالھا کیستم بوکاں ماہی
 سرج سٹھیں ٹھوکاں ماہی محض غریب کوں پاگل جاناں

دردیں کہتے آگھساں

گپ سکھ وٹین داداں

سن دے ماہی ماندی میں ہاں صدے سول دے سہندی میں ہاں
 توڑیں شتر کھاندی میں ہاں تیڈے گانوں گاندی میں ہاں

بردی دروی باندی میں ہاں ازلوں تیڈے ماندی میں ہاں
 مانگھ تیڈی پچ رہندی میں ہاں ول ول تکیوں چاہندی میں ہاں
 تیں توں مفت دکاندی میں ہاں بجھے تاں جیوں سمجھ سنجاناں
 دردیں کہتے آگھساں
 گپ سکھ وٹین داداں

جے جاناں نہ جانڑیں ڈھولہ نہ جانڑیں اوجانڑیں ڈھولہ
 سن دے جڈری مانڑیں ڈھولہ محل پہ ڈسدن بھانڑیں ڈھولہ
 بھل گن زبور گانڑیں ڈھولہ روندن نین نساںڑیں ڈھولہ
 رگ رگ سول سمانڑیں ڈھولہ رل گن طول سمانڑیں ڈھولہ
 بھٹی گن درد پراںڑیں ڈھولہ کر گن زخم جگر دے کاں

جاناں تے بھانویں نہ توں جاناں

دردیں کہتے آگھساں

کافی

ہکوار گزاروں گد ماہی
میکوں کو لہ لپٹے ہن سڈ ماہی

بھرگوٹھ برہوں دے مٹ جیویں
لپ خیر کرم دی سٹ جیویں
تھی اٹھ جوانی چٹ جیویں
بیٹھم درتے جھولی اڈ ماہی

رت رو رو جو بن ہاس تھیا
ڈکھ باز دانا ماں ماس تھیا
جی جیون توں بے اس تھیا
کھا ہجر گیا ہم ہڈ ماہی

میڈی کون سٹے فریاد سجن
ہکوار کیں ہا یاد سجن
بر باد کول کر آ باد سجن
سٹ جوش تے ساری تڈ ماہی

بے سود رٹھا ہن ایویں توں
ہیں صدق تھیواں جند جیویں توں
ڈیکھاں یار منیسیں کیویں توں
میکوں بے کس جان نہ چھڈ ماہی

نہ بول کر اڑے بول میاں
میکوں جانچ میاں میکوں تول میاں
نہ خیراں آکھے رول میاں
پچھے سٹ توں کھو یا کھڈ ماہی

ڈکھ سول دے نال گزاراں ہن
میڈیاں آپ دے ہتھ مہاراں ہن
پیاں ملدیاں مرٹ دیاں ماراں ہن
توڑیں و اگٹھاں دے لڈ ماہی

فرہ دید ہر دی بھالیں ما
رل نال غریب دے جالیں ما
ڈتے قول سجن توں پالیں ما
آنویں پار کھنوں ہڈ ماہی

جانباز روہی دارا ول دے
من نام خدا ہن آول دے
میڈا شام سلونڑاں ساول دے
ہد صوں عشق دا سوہٹا مڈ ماہی

کافی

دلیر سائیں منگائے غائب ہر دم مکھنہرا جندڑی جیویں سالول یار
روپ جواتی راج راج مانٹیں ہونویں باغ بہار جندڑی جیویں سالول یار

باندی بر دی اپنی کون کھوئی ڈنڈھول سار جندڑی جیویں سالول یار
تورنجھانوں دل داجانی ڈنڈھول سار جندڑی جیویں سالول یار

کانگٹے اراں ہکلاں ماراں ہٹن تان مڑہار جندڑی جیویں سالول یار
ماندی تھئی دلڑی میڈی مل کے مال گزار جندڑی جیویں سالول یار

آن کریں ہا کاری میڈی سٹ کے سبجہار جندڑی جیویں سالول یار
بحر غماندے بادل جیویں تے جوڑ قطار جندڑی جیویں سالول یار

ہٹن تان تے دماہی میکوں دنجال کھیرھی وار جندڑی جیویں سالول یار
یتیں بن میڈا کون ہے اتھال کچھ تال کر نر وار جندڑی جیویں سالول یار

سینگیاں سائیں مہنٹے دیون دل دل وار جندڑی جیویں سالول یار
واسطے ربے نہ توں ڈھول تیر بھول دکار جندڑی جیویں سالول یار

آن دسا جانناز کون جیویں کر کے اس پیار جندڑی جیویں سالول یار
جندڑی جیویں سالول یار

کافی

سٹ گھٹ سوہنا فخر ضرور
کر چاکم کی کوں منظور

کو تھی ہاں میں محض نکار می
نیڈے ناں توں جند ہم واری
توں نہ سوہنا سمجھ آ واری
سٹ کے سارے شرم شعور

تن من جبرائیل توں دردی
تیں بن مانی ڈھول قہر دی
ڈکھی دلڑی ڈسکے بھر دی
شاہد ہے خود ذات غفور

بُن کے ماہی مدوا بھولا
ہُن کیوں ڈوٹو مفت رولا
آپے لا بونہیہ وے ڈھولا
تھی گے میں توں کیا قصور

دل کوں گئے ہن چیر ہزاراں
اکھیاں روون نیر ہزاراں
شرکاں دالے تیر ہزاراں
عشق نے گھتیم جان و چور

ہیں وے ڈھولہ کڈاں آسیں
کیتیں جیویں رٹھا رہیں
نال تتی وے دل کے بھاسیں
دوس چا ایتھا گالھ ضرور

فانی جاکے ڈھول پیارا
کچھ سکندر کچھ ہے دارا
سوچ سمجھ توں سانول یارا
کچھ ہے یوسف تے غفور

آہن سوہنا ڈکھ توں حالے
تن جانا زدا ایویں جلے
بھاہیں جبر اوڑا بالے
جیویں سارے اگ تنور

کافی

جیس ڈینہہ دانینہہ میں لایا
جی وات او ہی دے آیا

نینہہ لایم نال سجن دے
آئے رونے منڈھڑے سن دے
گئے ویلھے وقت من دے
واہ نینہہ وچ پھل میں پایا

گئی راحت آئی بے پسینی
چھڈا سجن بھرا سب گینی
کئی لحظہ سکھ دا کینی
تھیا ویری حق ہمایا

گیا بخت نہ رہیا دھیلا
گھر جوڑیم جنگل بیلا
گئے سانجھی چھوڑا کیلا
میں مارو ملک وایا

ڈینہہ رات مٹھی ختم ناکاں
میں ڈاڈھی ڈھول ہلاکاں
پہی روواں کڈھ کڈھ باکاں
میکوں دریں مار مکا یا

ہم کپڑے لیر کستیراں
یکیتا برہوں جسم لوریاں
میں مٹھری سخت ظہیراں
لنسی تن تے ماسن پچایا

سُن اُجڑی دروستائی
توں رونہ کھپ جانی
جانباز جے زیر لائی
رکھ پیر توں پیر سوایا

کافی

ہتھ جوڑ آ کھن ادنے تے آ علی
یتس نال سوہنا سب دی مجا لے

سانول سلونڑاں بختیں سوایا
رب سیرا نیووں وکھرا بڑایا
نشدائساں تے اپٹا پرایا
زلف ول ول وول و تیل والے

یوسف داما نڑاں فخر ایوایا
نازیں دابھریا دوجک دا ضوبا
بند ڈھیر ہودی ڈھولن عجوبا
برہوں تساڈے کیتیم بے حالے

رنگ روپ جو بن راج ہندوئیں
وعلے ازل دے ڈھولن نبھانویں
ننت سیجھ سکھ دی سانول ہہانویں
گل نال لانیوں عملاں دے کالے

بدکار بہوں ہاں شاہد خدائے
کمی نہ وسیلہ بیس دے سوائے
مہروں مہر دی کر چشم دائے
بچپال کرتے لہسو سنبھالے

بجھل کے نہ من توں ماسی و ساریں
رل بہرے جیو پڑے کھٹکھٹا لگاریں
ہکدیں کوں سانول سکدا نہ ماریں
بے کس داسیاں ایھو سوائے

مدمست سانول کھانول کو آندی
دکھ سول بیٹھے ملی سرانندی
باجھول تساڈے کمی شے نہ بھاندی
جیوٹ پیاڈسا مشکل محالے

حشری ملا مت ہو ہوشہر دی
جانباز عسرا روندیں گزردی
اپنی بیگانی سنے کیس کردی
اکھیاں توں و ہندایت دے نکالے

کافی

یتیں باجھ جیویں دل مونجھی مانی
نکھر ٹنسا ڈاکہ پل نہ سہندی

رُس گتیں اجائی بے سود ایویں
میں دانگ اویسا دل تہ نہ جیویں
سُن عرض میٹھے کھنڈ کھیر جیویں
کڈھ گھن توں کاوڑ ساری جو مانی

جند ڈھیر ہو دی دھولن جگر دا
نہ ٹے توں جیویں صدہ بھر دا
مُنہ ڈہریں تیندا تن من ہے کھڑا
بے کل کوں کل نہ تیں باجھ آندی

جیں ڈینہ دیاں دیداں دلبر آڑا
پاگل تے وحشی قسمت بنڑا
رنگ روپ سڑ گئے غم و ات آیم
نگری و سایم کالے رو مانی

نت قائم رہنی جو بن جیگراں
من موہ کے ماہی کر نہ کھیراں
میں ماں تُلے در دی فقیراں
ایویں تَسا کوں سانول نہ ٹھانندی

من ٹھار ماہی مُنہ نہ و ماہیں
سولیں سڑی کوں گل نال لائیں
بے کس مُنھی کوں رت نہ رواہیں
کچھ تال کھریں کار دی دُکھانندی

نت سپجھ سکھ دی سانول سہانویں
آؤ کچھ و سچ توں سکھ چسپاں پانویں
جند دی تے جو بن سچ بند لویں
رند دی تھی دی غسراں باندی

بے شک کڈھا گھن جند جیویں حماراں
جانباڑ میڈیاں سجھیں نہ وراڑاں
میں دی دُکھانندی بقی گھی پہاڑاں
از مانگ توں حاضر ہے باندی

کافی

آج روز کنوں ڈکھ ڈوڑے ہن
بھانویں جیوں لے ڈیہہ تھوڑے ہن

سکھ چین آرام نہ راحت ہے
نہ روز توں سرشامت ہے
آندے قدم قدم تے دھوڑے ہن
کمزور بدن بے طاقت ہے

ہڈچکین لوں لوں دردی ہے
دل نجھ جکھ تے پی مردی ہے
رت روندی رین گزردی ہے
گھر جوڑیے آن وچھوڑے ہن

ڈکھ سول دا باری بار ڈتا
بس جاٹ غریب و سار ڈتا
میکوں جینیں ماہی مار ڈتا
ڈے قول سجن چا توڑے ہن

کھڑا شیر برہوں نہ گدا ہے
سرموت نفتارہ و جدا ہے
رت ماس نہ کھانڈیں جدا ہے
واہ سانگے مہمت جوڑے ہن

لکھے عشق جڈاں کھل ہوش وینے
بس عاشق تھی خاموش وینے
سب کاوڑ غصہ جوش وینے
توڑیں لگدے منہ تے موڑے ہن

جیں روز دی دلڑی لائی ہے
تن بھابر ہوں بھڑکائی ہے
جندوات اوہی لے آئی ہے
کئے سڑک رنگ تے کوڑے ہن

بس ڈہیں جن ذیشان کول میں
گھر جوڑیے ہوں میدان کول میں
قربان کہیتے جند جان کول میں
جتھ عشق بھجائے گھوڑے ہن

جانباز سلونڑاں ساتی دے
میکوں ایتھا حسرت باقی دے
میڈا ڈھول سجن آفاقی دے
تیڈے چمر سیا نول جوڑے ہن

کافی

آڈیکھ تو من داما ہی
نیں باجھ تھیم بے واہی

کرے کون میڈی دل جوئی
رو آکھاں کر میں موئی
کل ویرن خلقت ہوئی
سٹ سالول بے پروائی

تیڈی زلف دے مشکلی لڑگن
غنم سول اندرچ وڑگن
رنگ وپ مٹھی دے سڑگن
اوہ ڈنگ لگے ہم جاہی

سُن عرض سدا جند جیویں
تیکوں ٹھانڈی نہ ہی ایویں
شالاکھی نالویں تھیویں
دل کھستے ہو یوں راہی

نیں باجھوں چین نہ ددا
رت روندریں وقت و ہمد
نت دسدے بدلہ غمدا
ڈکھ کڈھن نہ ڈنیدے ساہی

ٹکھ ساڑی حال نہ پیراں
توں کر نہ یار کریراں
تن پکڑے پیرکتیراں
ہُن ڈیکھ نہ چارھی لاہی

تیں باجھ نہ کہیں کوں بھانوں
نت کوچ وانگے کر لاناں
ودی غم دے ویٹ و لاناں
ہم شاہد ذات الہی

میکوں جانڑیں یا نہ جانڑیں
تیڈے ناز مٹھی کوں بھانڑیں
نت جند جوئیاں مانڑیں
رج مانڑیں روپ دی شاہی

زل نال غریب نہ پھیسیں
جانبارتے کرم کرلیں
میڈی اچڑی جھوک سمیسیں
میڈا سالول یار سپاہی

کافی

ایہو کانگا کیوں کر لانا پے
مٹاں ڈھول میڈے گھر آنا پے

اج ہم دلڑی باغ بہاراں
جس جس پاسے دیداں ماراں
بھانڈیاں پیاسیم گل گلزاراں
بہر کئی ڈھولے گانا پے

ڈکھ پے بھجے میں توں دُورے
اج ہم ڈاڈھا دل مسرورے
ہٹن پیاس آندا ڈھول ضرورے
گھر گھر سب کچھ بھبھانا پے

سنگ سہلی دل پئی بھانڈی
سرخ کجسدہ مانگھ سے ٹھانڈی
بگیت خوشی دے پئی ہاں گانڈی
مار سنگار سہانا پے

چنگاں ڈینہ ہے نیک ساعیت
عیش خوشی دی پلہم دعوت
دل ہم آئی جی دپج راحت
جیڑا مفت وکاندا پے

اج جانا باز کھلیا مقسوم
ہٹن میں تھپوواں کیوں مقسوم
آدم ڈھول دی مچ گئی دھوم
چوڑے انک نہ ماندا پے

ایہو کانگا کیوں کر لانا پے
مٹاں ڈھول میڈے گھر آنا پے

کافی

دل ہم آیا ڈھولن سائیں
کیتیاں رب منظور دعائیں

گئے ڈیہاڑے سول غماندے
ڈکھ ڈکھے کوں ڈکھ پیا کھانے
برہوں بھیڑا پیا کمر لاندے
بھریا روئے کڈھ کڈھ ڈاہیں

یارب سائیں اس پُجائی
ویڑھے آیا وچھڑیا مانی
میڈی اُجڑی جھوک سائی
جیڑا پھنڈ پھنڈ مانداناہیں

سرخنی نے لج سرخی چاتم
سکھ نہاگ دسہرے پاتم
مہر وفادی مہندی لا تم
کھلے کیتیاں کجسل نگاہیں

رنگ برنگے دیس وٹایم
اسد مارٹے ہینے دسایم
زیور سارے پا ٹھمکایم
ردنق تھئی ہر ہر جہاں

باندی بردی میں ہاں دردی
یئں تلے کیتو دید مہر دی
ازلوں تھتیاں تیں دلبردی
کچھ نہ تھنوی ڈھول کڈاہیں

ماہی میڈا ماہ منوالا
جند پیا جیویں ہر دم تالا
ہے جانتا ز او بھولا بھالا
آکھاں بیٹھی سنج صبا تیس
دل ہم آیا ڈھولن سائیں

کافی

رُس گن یار ایانڑیں وویار
آگن سول نبھانڑیں وویار

ڈکھ دے ڈکھے جھروچ ماہی
مارکے تیر جگر وچ جاہی
سٹ تے کلہا تھی گم راہی
ول نہ کھسٹ مکلا نڑیں وویار

ماہی مٹھڑا میں توں رٹھڑا
من ہے ماندا در دیں کٹھڑا
دیس بگیلے وبخ ہے وٹھڑا
رونہن نین نہ نڑیں وویار

برہوں پیتی رت ہے میڈی
ڈکھاں جوڑی گت ہے میڈی
سولاں کڈھی ست ہے میڈی
ذات خدای جانڑیں وویار

ونج توں قاصد آکھیں الویں
بندڑی مانڑیں لکھ پیا تھیویں
فانی جگ ہے جانی جیویں
نہ کر حسن دے مانڑیں وویار

سُن توں ڈھولہ دلبر جانی
ہر شے سوہٹا سمجھیں فانی
بندڑی جو بن ناز جوانی
پاک خدا بہک رہنڑیں وویار

نہ کر سوہٹا فخر و ڈائی
جداں تھیں سڈ خدائی
کئی شے ویسے نال نہ چائی
ہوسن گور کسانڑیں وویار

مہنٹے ڈیندم جیڑھا کٹھا
آن دسا جانبار دا ویڑھا
بس مہنٹ ماہی سٹ کچھیرا
کھرکے پیار پرانڑیں وویار

کافی

میکوں رول دُتا ہے ڈھولے
میڈی قسمت دیوچ سکولے

بے غرض نہ جاتم اصلوں
توڑیں جندڑی کیستم گھولے

نسی گالھ میڈی کئی بھاندی
ہر وقت کھڑا اڑا، بولے

میڈے گلشن دیوچ آئے
کئی باد خزاں دے جھولے

سُنجی سیجھ سڑیندی پاے
چک پانوم پئی رم جھولے

سرینڈ برہوں دی باری
نی دُکھ عنم بھیندے تھولے

میں جو کر جوگ اکھیں توں
سے رت وچ رنگیم بھولے

میڈی حالت ڈیکھ پریشاں
کرے ہر کئی لٹک مٹولے

میکوں دل دے دسر جانی
ڈتے روہ جبل دے رولے

ونج جوڑیم جنگل جاہیں
میں وسدا ویڑھا کھولے

جانباز رہیں توں محکم
پیا یا رہنیدی بھولے

کافی

سجٹ ٹک پو انتھاپیں اُج اندھاری رات ہے ماہی
اتوں بدلاں دی گج گج ہے لنتھی برسات ہے ماہی

سدا مانڑیں جوانی توں کریں نہ بدگمانی توں
ونجیں بالکل نہ جانی توں منیدی بات ہے ماہی

میڈے من دی توں پایا ہیئیں وڈا بختیں سوایا ہیئیں
توں قسمت نال آیا ہیئیں ارب دی ذات ہے ماہی

ٹیکوں کہنی خبر جیویں ڈوہیں ہیے نشر جیویں
جو ہر جاہ اٹھ پہر جیویں اسا ڈی تات ہے ماہی

کرو چا آپ کاری ہُن و نجاؤ برہ بیماری ہُن
ایھا بندڑی آزاری ہُن ڈکھاں دوات ہے ماہی

نظر اندی نہ واہ ہے سین خدا سوہنا گواہ ہے سین
انگل ویندا نہ ساہ ہے سین لگی سکرات ہے ماہی

نہ ڈکھ ہو سیا نہ غم ہو سیا سدا فضل و کرم ہو سیا
محافظ ہر قدم ہو سیا خدای ذات ہے ماہی

بیڑے ہن زخم دل ولے بسھے ٹھر ٹھر تھیں پالے
ہوساں جاناں ز خوش حالے جال پیو جھات ہے ماہی

غزل

میڈے مونہوں میڈا ماہی نہ بے دی تات تھیندی ہے
کرنیڈا بات جیندی ہاں تہاڈی بات تھیندی ہے

میڈے سرتے سدا رہندے برہوں دی رین داسا یہ
خدا جانڑیں محبت دی کڈاں پرچھات تھیندی ہے

سمجھ کئی گالھ فی آدمی میڈے کیتے کیوں ہتھ سوڑے
تے غیراں تے میڈا ڈاتا تہاڈی ڈات تھیندی ہے

تساں شب رات جو جانڑو تہاڈا جو عقیدہ ہے
چیرھی شب ڈھول گھر ہر دے اوہا شب رات تھیندی ہے

او جلوہ طور دا ہونڈے میڈے کیتے میڈے یارو
جڈاں دردے ولکھیں توں کڈا حیں ججات تھیندی ہے

غزل

میں روند اہل نیڈے کیتے جڈاں بدلاں دیوچ نکلتے
خدا دی خاص دھرتی تے اوہا برسات تھیندی ہے

توں ہک جانا بزمیا جکھیں ایویں عاشق نبھیندے رگن
انہاں سونیاں دی بے پرواہ ہمیشہ ذات تھیندی ہے

غزل

نیڈے راہ دی سوہنا سیاں چھڑیندا خاک بیٹھا ہاں
میں وحشت چرچ باس تن کریندا چاک بیٹھا ہاں

میں سونیاں پوڑ پھٹ اپنے پیا کھڑیندا کھل کھل تے
متاں سمجھو جو زخاں دے میں سیندا چاک بیٹھا ہاں

سبھو کچھ مل گیا میکوں نیڈی سوہنا جڈائی وچ
برہوں وحشت دے جنگل کوں بڑی املاک بیٹھا ہاں

نیڈی حب وچ سجن متاں بے کہیں دا ہوش نی میکوں
میں دنیا دالیں رشتیں توں بھیا بے باک بیٹھا ہاں

جو بے کس جان تے میکوں کرن بے شک سبھے لڑکاں
اہیں گالھوں میں سراپٹ وچ لائی خاک بیٹھا ہاں

مٹاں بھل تے لکھیا ہو دے میٹے ماہی نے میں ڈو خط
میں منت کرتے ڈاکیے دی پھیندا ڈاک بیٹھا ہاں

جواب خط دے آنون وچ وڈی اج دیر لگ گئی اے
میں قاصد دی سجن کو لھوں بھیجی چا لاک بیٹھا ہاں

میں پنجرے قید تیدی وچ وڈا خورسند ہاں ماہی
خدار اکھمب میڈے پٹ سٹ تھیا ڈراک بیٹھا ہاں

نگاہ ادپاک رکھدا ہاں فلک توں پار دیداں ہن
میڈے یارو میں مرضی توں نہہ افلاک بیٹھا ہاں

نکل ساری پیدی گئی تیدی جانبا زدی جیو میں
میں روروتے تیدی سک وچ تھیا ہن پاکن بیٹھا ہاں

غزل

بہوں مدتاں تیں لایاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا
میکوں کھمیاں جدایاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا

برہوں دکتیہ ابہوں زورے بچن دا آ سرا کینی
زہر ہن گھیاں دوایاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا

میں نیا ہے ذمے میڈے سبھو میڈا قصوے سیں
میں کیتیاں بے وفا یاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا

تیدی دیدا دی سک وچ تیڈے رستے تے ڈھولن میں
ڈوہیں اکھیں وچھایاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا

تیدی آمد اسٹن تے سیں بھنوکڑ سالھ اپڑیں وچ
میں جو تاناں کمی جگایاں ہن میڈا چن ہن تاناں آنویں ہا

نئی بدلاں نے رم جھم ہے چئی ہر شے نے خنکی ہے
بہاراں جڑتے آیاں ہن میڈا چن ہن تال آنویں ہ

گو جگ کیتے بہا رانی اے میڈے کیتے سوہٹا سیال
خزراں دڈریں اڈایاں ہن میڈا چن ہن تال آنویں ہ

نشاں جانیاز کوں چھوڑو بہناں سحرال دی خاطر آؤ
خدا جھوکاں و سائیاں ہن میڈا چن ہن تال آنویں ہ

قطرہ

محبت دیاں جوتاں جگائی میں بیٹھاں
خیالیں دی محفل سجائی میں بیٹھاں
توں آتاں سہی آج میڈے من دا ماہی
تیڈے راہ تے اکھیں وچائی میں بیٹھاں

غزل

توڑیں عشق دا گچھ راز ہاں میں
تیڈے سہندا سو سو ناز ہاں میں

میکوں سوچ سبھ میکوں پرکھ سبھ
تیڈے ماضی دی آواز ہاں میں

میکوں کچھ قفس دپہ قید چاکر
ول آیا کر پرواز ہاں میں

جے حسن دا ہار سنگار ہیں توں
تے عشق دی پوچھ متاز ہاں میں

میڈے من دا خود محسوس ہیں توں
نیڈا ادنیٰ ہاں ایاز ہاں میں

جیڑ تھا قوم کوں کر بیدار ڈیوے
ہک درد بھریا اوساز ہاں میں

نیڈی حُب وچ او ادراک کھیلے
جبریل دا ہنٹھم راز ہاں میں

میڈا جگ چیندا من تہاں سہی
نیڈی شہرت دا آغاز ہاں میں

جیکوں درد سچن تیر دان کیستن
اوہو درد و درد نواز ہاں میں

جینکوں بے کس سمجھ و سار ڈتی
اوہوں و سر گیا جانباں ہاں میں

غزل

جڈاں دلربا دل نرم تھیندے ہوندن
بچھے ڈینہ دکھاں لے ختم تھیندے ہوندن

جیڑھے راز کوں راز سمجھن نہ اصولوں
اوہے جگ اندر بے بھرم تھیندے ہوندن

جیڑھے ملک و ملت لے نت کم پر آئون
اوہے شعر میں توں رقم تھیندے ہوندن

جیڑھے حق دی خاطر ویندن دارتے چڑھ
اوہے اُمتی شاہ اُمم تھیندے ہوندن

اوہے فی اصولوں اوچیندن ہمیشہ
جیڑھے حق دی راہ سر قلم تھیندے ہوندن

جنہاں تے محسوس دی پوندی نگاہ ہے
اوہے والی غرب و عجم تھیندے ہوندن

او آپے مریندن پکچھے خود میندن
ستم تھیندے ہوندن کرم تھیندے ہوندن

جداں میکوں نظرے نہ او بھاگیں بھیریا
میڈی دلکوں سسے وسم تھیندے ہوندن

میکوں چھوڑ ویندن جاں اپنے پرانے
میڈے سنگتی رنج و الم تھیندے ہوندن

جینکوں ذات جانبا ز دریں دی مل گئی
اوہے مرد اہل قلم تھیندے ہوندن

غزل

میڈا بے پرواہ محبوب سچن میڈے نال توں بے شک پیار نہ کر
بھل غیراں دی کہیں گالھ اُتے توں غور نہ کر عتبہ ر نہ کر

توں آنہ آنیدی مرضی ہے توں بول بھانویں نہ بول مسٹھا
میڈی پیٹ پیار محبت د امیدے جیندیں توں انکار نہ کر

سر سبز اتے تاداب رہے تیڈے وپے گلشن بزم سبیں
میڈی آس امیدے پھلین کون توں دا بھ کرہیں تہبہ ر نہ کر

میکو چنڈھ گھٹ دیوچ دُر کے ڈے میکوں کٹکٹ تے ادھ موا کر
میڈا سوہنا سیں میکوں غیراں چچ توں مفت ذلیل خوار نہ کر

میں بحر محبت جیون دانیکوں میر تلح ہک جوڑیا ہم
میڈی بھتی ترٹی پیری کون توں بوڑھے بے شک پیار نہ کر

تبتے رہتے دے کیتے دل دیوچ جیڑھا محل نیرایا میں ہے نہیں
اونکوں طعنے تڑکے مار کر ہیں من ٹھار مٹھا مسمار نہ کر

میکوں روپ اپنے داسوہ توں بکوار توڑیں کھلاویں
کوہ طور وانگے میکوں ساڑ ڈکھا میڈی آتش توں گلزار نہ کر

جانیاز توڑیں اڈراک ہانویں صیاد کجال وچ پھستیاں گئیں
بس رب دی رضائے راضی تھی وچ پھرے ہن پھر کار نہ کر

قطعه

تبتیاں اومد بھریاں اکھیں تبتیاں اوپیا ریاں گالھیں
میکوں جاں یاد امدیاں ہن تاں میں چھڈیا نہ ممد اہاں
دسا جانیاز کوں جیویں قسم ہی میڈے در دیں دی
کڈاھیں کلے ویلے کوں تنہا کوں یاد آمد اہاں

غزل

اج تاں کریں ہا وعدہ رمل سدا انجھیسوں
جیجھاں جو وقت اوسی کھل کھل سدا انجھیسوں

برہوں دے بروچسے جتنے وی صدے آسن
قسم خدا دی ڈوہیں شل سدا انجھیسوں

جھپتے تے طعنے دیوے توڑیں اے دُنیا ساری
سینے صبر دی جیویں رکھ سدا انجھیسوں

دکھیں توں دُرسوں کیناں دریں دُعادی بُرسوں
نازل بلا میں تھیوں کامل سدا انجھیسوں

رانجھے تے قیس وانگوں کاسہ گڈائی داچاتے
بن عشق والے درے سائل سدا انجھیسوں

مہر و فادارستہ آملوں نہ چھوڑ ویسوں
ڈکھاں دگٹ کٹاے منزل سدا نبھیسوں

کنڈھ تے سوہنا سانول بھیج دی کارکینی
توڑیں جو کھاسوں شتر گھال سدا نبھیسوں

جتنا دی بارادین خوش تھی تے سرتے چیسوں
دریں دی وادی اندر شاغل سدا نبھیسوں

جائنا ز قول ڈیووں وعدہ و فنی دے کیتے
جتنا دی اسی مشکل مشکل سدا نبھیسوں

آج تال کریں ما وعدہ رل مل سدا نبھیسوں
جیجھاں جو وقت اسی کھل کھل سدا نبھیسوں

غزل

کئی بٹرا پھنبا اچھاں کا فورا
رخم سارا چھٹ ونجے ناسور دا

توں جو مفت رنج تھی گئیں دوست
کون سنترسی حال مٹن رنجور دا

وچ بکری میں چا بیڑ ٹھیلی ہے
اللہ تعالیٰ ہے محافظ پلور دا

روک نہ رستہ میڈا طوفانِ غم
پندھ کرنا ہے بہوں میں دور دا

جتنی طاقت بخشی ہوئی خلاق نے
حق نہ کھانویں توں کڈھیں مزدور دا

ارداس
۱۳۱

تن بدن سکرات لاتی، بھرنے
ساہ نکلا ڈیکھ وچ مہجور دا

میں دی ہاں تخلیق تیرے خالق
میکوں دی جلوہ دکھا کوہ طور دا

حق دی خاطر چڑھ و نجا ہے دارتے
حق الانون شیوہ ہے منصور دا

جنتلی تے چپی ودا جانباز ہے
امتحان توں گھسن تاں سہی مجبور دا

ارداس
۱۳۲

غزل

سالوں میں تنیکوں یاد کرینداں ہاں رات ڈینہہ
بے تاب تھی تے ہکلاں مرنیاں ہاں رات ڈینہہ

تاہنچس فراق والی تن کوں ہے جہاں تپندی
ٹھڈے میں ساہ کڈھ تے ٹھہرینداں ہاں رات ڈینہہ

بے خوف تھی تے یارو پرہوں دے بیٹ بیلے
وریا مغمم دیاں چالیں پھرنیاں ہاں رات ڈینہہ

افلاس والی نیں وچ کالے فلک دے تلے
ربخ و الم دی بیڑی ترینداں ہاں رات ڈینہہ

پیوندی نگاہ ہے جس تے ڈسدی ہے تیرے صورت
ایں گالھوں پانی ہر دا بھرنیاں ہاں رات ڈینہہ

نقش قدم تساڈا جس جاہ تے ہے نظر دا
ہوں جاہ تے بہہ کے سرکوں بھکینداں ہاں رات ڈینہہ

سکھیں تیڈی دی قسم ڈکھیر دا بن گیا عادی
ڈکھیں دیاں گھالاں کھل تے بھرینداں ہاں رات ڈینہہ

مہر و فادی بازی سوئے سجن دے اکوں
ہریئے جواہری وانگول ہریندا ہاں رات ڈینہہ

فرہاد آوے ڈیکھے مجنوں دی تھیوے منصف
جندڑی میں جندتوں کیوں ورینداں ہاں رات ڈینہہ

بے سیت ڈھیر نہ روڈھولن ناراض تھیا
پر جوش دل کوں ایویں ڈرینداں ہاں رات ڈینہہ

نت سول غم نہ رہسی مونجھیں کوں مونجھ کھاسی
دلڑی کوں دے دلا سے تھرنیداں ہاں رات ڈینہہ

جانباز میں ہاں بانھاں تیڈا حضور والا
تیڈے ہی نامدا ذکر کرینداں ہاں رات ڈینہہ

قطعا

سورج میڈی خوشی دا اُبھردی ہی لہہ گیا
دل درد ہا جو میڈا ڈرمل تے بہہ گیا
میت میڈی کوں دیکھ تے ڈھولن اکھیندا ہا
اے شخص ہا جو ہجرے صدمات بہہ گیا



غزل

کچھ نہ تھیوی ڈھول کڈاھیں
آوس میڈے کول کڈاھیں

آپڑیں جھیرے میڈیاں زاریاں
دل وچ بہہ تے تول کڈاھیں

میں مُٹھری دے نال وے ڈھولہ
مُٹھڑا مُٹھڑا بول کڈاھیں

دوسریں بھولیں آن ڈکھا توں
کچلے دی ٹیکوٹ کڈاھیں

گل میڈے تے رکھ تے کاتی
بھن بھن جیویں بھول کڈاھیں

کھدیں ویلے ڈیکھ گھنا ہے
لب جے ونجناں چول کڈاھیں

میڈے بچپوں ہو ہو واسے
وجدے ڈیکھو دول کڈاھیں

تیں تاں میڈی اجبتیں جیویں
کئی نہ گولی گول کڈاھیں

میں تاں تیرا بختیں والا
در نہ ویساں کھول کڈاھیں

توں جانبساز رہیں نت سائل
تھیسیا پڑ کچکول کڈاھیں

غزل

وعدہ نبھا نوڑاں پے گئے
سولی تے گا نوڑاں پے گئے

غیراں دی . رزم اندر
کھل کھل الا نوڑاں پے گئے

بنتاں تے زاریاں کمر کر
دبیر منا نوڑاں پے گئے

کمنڈیں دی سیجھ اُتے
خود کوں سمھا نوڑاں پے گئے

ہتھیں توں تیر چھٹا
واپس و لا نوڑاں پے گئے

ماہی دی بارگاہ وِچ
قاصد بھجا نوڑاں پے گئے

اوسے ضرور اوسے
دل کوں رہا نوڑاں پے گئے

چوڑیاں کھواتے چن ڈو
کانگا اڈا نوڑاں پے گئے

من ٹھار من موہن کوں
پنچ پنچ رجھا نوڑاں پے گئے

برہوں دا بار باری
جندڑی کوں چا نوڑاں پے گئے

جیندیں مرٹ توں پہلے
کفن کوں پانوڑاں پے گئے

جانباز قیس و انگوں
جنگل و پانوڑاں پے گئے

قطعه

بدبختی دل دامنس و بنجرال
بن تیغ کھاڑی کس و بنجرال
بس موت مٹھی توں بدتر ہے
جانباز سجن دامنس و بنجرال



غزل

ساڈا بنڑیا اللہ بیلے ہے
اساں کھرتے بیڑی تھیلی ہے

نت میلی سیندھ ہے ہوندی
جیں یار بنڑیا تیلی ہے

تیڈے ناں توں میں شربان کھیتی
اٹھیا جھنڈتے جاں لبیلی ہے

دچ و پلڑیں جس فراق والے
میدھی وردیں جان چا ویلی ہے

تیکوں کھاں دی سوغات ملی
میدھے ڈکھ بنڑیے بانہہ بیلے ہے

ذرہ آتے آپ ملاحظہ کر
تیڈی باجھوں سنج حویلی ہے

توں ساتھ دیوچ خوش باش و سیر
میڈی نت گزراں اکیلی ہے

میکوں ایویں غمیں چھیا ہے
جیویں قصائی کریندا تھیلی ہے

تیڈے عشق میکوں کنگال بٹرائے
نہیں پلے دھیل دھیلی ہے

میڈے خون دایانی پیوے نت
تیڈے تیردی پنجن نکیلی ہے

نہیں تھرے پھٹ برہوں دسیر
توں تیں رکھو برف دی بھیلی ہے

تیڈے پھر دی خوشبو و بدن
اے پھل گلاب چنبیلی ہے

توں تیں ہن تان آ دیدار کرا
ہی موسم مست تھیلی ہے

تیڈے سرتوں روز و تیاں میں
سین لکھ شرفیاں دی تھیلی ہے

میں اوں نگری آ باد تھیم
جھتہ دس دی موت مریلی ہے

میڈا وقت نزع ہے منہ ڈکھلا
میڈی نکلے جند سکھیلی ہے

توں ہن جانا زچا تحفہ ڈے
جو رکھ تے ہر تھیلی ہے

غزل

میں مجرم ہاں محبت دانتوں بے شک سزا ڈیو
کمند زلفیں دگھتے سین میوں سولی چڑھا ڈیو

نہیں میں بوجھ چاگدایتی نازک طبیعت دا
میں ہکتا خواب پریشاں ہاں میوں دل توں بھلا ڈیو

نگاہ نازدبرد اطمینان جو مریض ہووے
میوں دیدار دبرد دی دوا ڈیو غذا ڈیو

میں بنیا بن بہوں شیدائیاں ڈی سروتاقت
بیرٹھا چھوے قدم سین دے میں انگول کئی دکھا ڈیو

جیکر جاگو تاں ایں جاگو وطن میڈے دوسو
نجات دے محل سارے جو آریں نہیں ہلا ڈیو

جیڑھانت آکر یار بندے جھک دانتوں سی آندا
اوہیں مغرور سرش دی جو گردن آج جھکا ڈیو

جیڑھی اہلی توں تھیندانی میڈے دہتاں کھن فائدہ
بقول قبائل اوں اہلی دے سب بٹے جلا ڈیو

جیڑھا جلوہ دکھایا بانٹاں کوہ طور تے سوہنا
اوہیں جلوے والی جھلکی سنجاول دکھا ڈیو

میڈا خطا ما دپیے سین جیڑھا روئے میں لکھئے
اینگول پڑھتے میڈا ماہی پچھے پرتے جھکا ڈیو

میکوں کو کس نہ دیساں میں میڈے چن کوں اکھیر قاصد
میڈے اکھیں جو سد اپیں میڈیاں اکھیں کدھا ڈیو

جیڑھے مٹکے دی مے پتی قلندر مرد بو ذرنے
اوہیں مٹکے وچوں ساتی میکوں ہک گھٹ پلا ڈیو

ڈکھاں لے گھاں لے اندر دا غلطے میں کھاندا ہاں
لگے جانا زخمی وچ تال لے دے دھا ڈیو

غزل

جانا باز جہاں والیں کوں بیکار نظرے
سچ چھپو تاں دھرتی اتے بک بار نظرے

سر جھبک دینے یکدم میڈا ہوں ویلھے اوہیں جا
جیں جا میکوں خلاق داشا بکار نظرے

وے جھنڑ کی آئیندے جڈاں کوڑیل میڈا دھول
اویکیوں مینے یاردا ہک پیار نظرے

قاصد کوں میں بھیجا تاں ہے دہارے کچھوں
بھل سامنے اوندا میکوں انکار نظرے

ایں دورے پچ کئی نہیں غم کھاندا کہیں ا
اونویں تاں جینکوں دیکھو اونچار نظرے

حق بات الاٹوٹ وی مسلمان ا جہادے
حق دالیں کھوں حق پاک سدا نظرے

اٹھ میڈے گلشن دی کرے آپ حفاظت
ورنہ میکوں اُجرٹن والے آثار نظرے

کون آہدے میڈی قوم دی تقدیر ہے بدلی
اج تئیں دداروند میکوں حقدا نظرے

جس سمت میں ڈہاں ہاں خدا پاک ہے شاہد
دُکھیں دابھر میکوں سبھوتا نظرے

دُنیا دے شہنشاہ وی جتھاں سر بسجود ہیں
سرکارِ دو عالم دا اودر بار نظرے

بکلی دی لُکھ ہوئے یا کوہ طور دا جلوہ
اومیکوں میڈے یاد اُٹسکار نظرے

اے میڈا جنون یا میڈے عشق دا جذبہ
جس پاپے بھنوبیدا ہاں نظر بار نظرے

کیا جانٹیں خُداوند کوں مرغوب سمجھو او
دُنیا دی نگاہیں جیڑھا بدکار نظرے

کل یا میڈے آکھئے بھری نرم دے اندر
جانباز میکوں عشق دا سمیہا نظرے

غزل

اے کون زلفاں کھنڈا تے آگئے
جورات کالی بنڑا تے آگئے

وڈا نکم سال او بے ادب ہے
جوراز دل دے ڈسا تے آگئے

اوونگریں والاں دے جال دیوچ
کئی اڈ دے پچی پھساتے آگئے

نگاہ عاشق توں مک نہ لگسی
گوویس تو ستو وٹا تے آگئے

وڈا جگر ہے اوں بے نوادا
جو قید غم دی نبھاتے آگئے

ڈکھاتے جسدہ او روپ والا
کئی لکھ سال مُرے جواتے آگئے

کھان ابرو دے نال ڈھولہ
کئی تیر مڑگاں چلاتے آگئے

بہیں کوں جنسی پھٹوڑی کستیس
بہیں دی کھلڑی اہواتے آگئے

ولا بہیں کوں کھیندے ڈیکھاں
جو خود کوں سالوں سمھاتے آگئے

جو بزم غیراں دی بٹ تے رونق
کئی جسام الفت پلاتے آگئے

میں خطاں بھیجا ہے ماہی کو لھوں
جو بھیج تے تاجدہ بُجاتے آگئے

گیت

میں ہاں و اسی عشق نگر دا طالب رہنداں دید مہر دا

ڈھول دی ہک پوچ رہندا میں ہاں
صدے سول کے سہندا میں ہاں
روز نواں ہم درد ابھر دا

دبیر با جھوں چہین لی بلدا
ابتر حال لپکا گل دل دا
مونجھال رہندے سخت فہر دا

تھو را لا نوم میں تے ماہی
متاں بھل تے آنوم ماہی
اے بھلیندیں وقت گزر د



لوک کریندے آج ہر کوئی
ہکڈینہ کھیتس نہ دل جوئی
بردا اینٹریم جیس دبردا

شاہد میڈی ذات ربانہ
میکوں چن دا جان دیوانہ
پتھر مائے لوگ شہر دا

بے حد زور طبیب لایا
درد پیسا تھیندے روز سوایا
پھٹ جگر دا جوں جوں گردا

تو نٹریں ٹو نٹریں لکھیاں کھیتم
پھل تو نڈی وی جھول تے پھیتم
وہدا دیندے روگ اندر دا

بس جانبا ز ہیں بیٹھم نیتے
صا بر بن تے ویساں جیتے
مٹھا ہونڈے پھل صبر دا

گیت

من نام خدا بنو دل جیویں
تیں باجھ پھراں لے کل جیویں

شالا لکھی نانویں بھٹیویں توں
میں صدق بھٹیواں جند جیویں توں
کئی سدھ سنیھڑا گھل جیویں

تیکوں دل دل ہکلاں ماراں میں
گن تارے رات گزاراں میں
بہاں رستے آپ دہل جیویں

مارے ہجر ظلم دیاں سانگاں سیں
میکوں پل پل آپ دیاں تانگھاں سیں
دینہ بھدیں دیندے دھل جیویں

سربار برہوں دا جیا ہسم
جی وات ڈکھاں لے آیا ہم
بگیا رورو جو بن گل جیویں

تونڑیں لوں لوں جان آزاری ہے
میڈی شاہد ذات غنٹا رہی ہے
تیکوں یاد کراں ہر پل جیویں

تیڈے گیت فراق لے گاندا ماں
نت کوچ وانگے کمر لاندماں
ودارونداں خون دی چھل جیویں

تیڈے نال حقیقی پیار میکوں
تیں باجھ نہ چین قرار میکوں
ڈکھ سول پئے ہم گل جیویں

جانباز سجن ہٹن آ نوں ہا
احسان غریب تے لائیں ہا
ڈوہیں ڈھول گزاروں ل جیویں

گیت

دلڑی میڈی کول لٹ تے واگاں گئیں موڑ ماہی
برہوں دے برو چالے کلہا گئیں چھوڑ ماہی

غیراں دے آکھئے لگ تے جھوکاں اتھوں لڈا گئیں
دفعے نہ ڈوہ میڈے مفتا جو تھی خفا گئیں
فتم خدا دی پدن ہاں وچ ولوڑ ماہی

بج بج جوانی مانڑیں لگی نہ تیتی وائے
ہردم میں منگاں بھیٹی دل ول ایٹھا دوائے
جندڑی ہزار تھیوی ہونویں کھوڑ ماہی

جیں ڈینہہ داؤس کر اپیں لگ گھٹیں لٹس پار جانی
ہوش و حواس احت کھس گئیں قرار جانی
سینے ہجر دیاں کاری سانگاں گئیں لوڑ ماہی

تیں باجھ صلوں آندا دل کول نہ چیں جیویں
سانوں دے بلے وانگوں وسے پہ نہیں جیویں
دردیں نے گھتیا میتا تن من اکھوڑ ماہی

ڈینہہ رات تیڈیاں تانگھاں ڈھولن گھنڈی ہاں میں
بے تاب تھی تے تیکوں دل ول اکھینڈی ہاں میں
کنڈھی تے لاتے میڈی بیڑی نہ بوڑ ماہی

سینگیاں سہیلیاں ہردم طعنے مریدیاں سیکوں
جانباز خود گواہ و دھگھٹ لہیندیاں سیکوں
من ناں خدا دا دل آوے نہ ترور ماہی

گیت

واہ واسجٹ تیڈی ریت وے
بُھل گئیں پرائی پریت وے

ہک توں تہاں ہئیں میڈا مان چن
میکوں جاٹ یا نہ جان چن
گانساں ودی تیڈے گیت وے

سانگے سجن سب تروڑ بگن
سینگیاں سیاں منہ موڑ بگن
برہوں بنڑ یا ہسم میت وے

جایم جوئے وار میں
بازی بیٹھی ہاں ہار میں
تیڈی ہے ہر دم جیت وے

جانبساز گوساں ودی
راہیں تیڈیں وکساں ودی

دل وچ بیٹھم اے نیت وے
واہ واہ سجن تیڈی ریت وے

گیت

تا نگھاں تنگیندی رہیم آیوں نہ ڈھول ماہی
بے کس سمجھتے میسکوں کلہاگیں رول ماہی

غیراں دے آکھئے لگتے پکا تھی پار بیٹھیں
بردی تے باندی دردی دلوں و سار بیٹھیں

من ناں خداے آدس اُٹری دے کول ماہی

کھڑھاقصور تھی گم اے تاں ڈساو بنجے ما
کئی دُوہ تے دے دے سالوں توں لاو بنجے ما

پچھے ہے تیدھی مرضی بے شک دھندل ماہی

برہوں تیدھے دے صدے سہندی و دی ما جیویں

طعنے تے تہنڈے جگے کھاندی و دی ما جیویں

سینگیاں تے سیاں مارن دل دل پیاں بول ماہی

لدڑی ہزار تھیوی دل پُچ وزن کریں ما
یتیں باجھ کون میڈا کچھ سوچ چن کریں ما
نساں نہ گولی اصلوں تتری دی گول ماہی

رستے تیدھے تے جیویں دیداں میں لائی بیٹھی
پسپیاں دی ڈے بولہاری اکھیں وچھائی بیٹھی
سچ ہے یا کوڑ ماریم بھن وچ توں جھول ماہی

ایکجاں کئی روگ لاگتیں جیون محال میڈا
جو بن ہنڈا نویں ہر دم تیں بن اعل میڈا
واپس و دی ہاں سپردیں تھی گم شول ماہی

کاوڑ و بنجائے ساری ہن تاں وطن تے آو ما
ڈاڈھی بیمار پیاں ہوار منہ ڈکھو ما
پسپیاں و دی میں تیدھے قدیں کول جھول ماہی

جانبا زرب ہے شاہد جیویں گزردی پئی ہے
جند لڑی ہماڑیں ہر دم رورو بخردی پئی ہے
ناسپیں تے ساہے میڈا بنضاں گیاں کھولنا ہی

گیت

دل ائی موسم مست بہار
توں وی سالوں موڑ مہار

ون پچھوڑ دیاں رتیں آیاں
بوٹے بوٹے خنکیاں چایاں
رولق تھسی پار اوار

اغن پیہے شور مچا لون
بلبل خوش تھی گیت سٹا لون
کو بنجاں کرکھن جوڑ قطار

سوہنے ڈینہہ سہاگ دے آگئے
ون پون دے بدے چھا گئے
ول ول وسدی مینگھ ملہار

موسم مست سہانی آئی
 سینگیاں سیال جھس لائی
 مکر کو سوہنے ہمارے سنگھار

من جانبازدی گال سے ڈھولہ
 آؤں میڈے نال سے ڈھولہ
 شالا ہونویں لکھ ہزار
 دل آئی موسم مست بہار



تیس دانگ نہ جانڑاں کہیں کوں میں تیریں جرخ توں آؤں اڈے
مستم خدای تیرے باجھوں نین نہ کہیں تے بُڈ دے
مہن میڈے وچ عشق تساؤ دانگ سمند پیا کڈ دے
لکھ جاناں جین ہون بھل دل ہک جاہ وچ لڈ دے



بے کس جانڑے وارث میگوں دبر گلہا سٹ گئے
شجر وفادی شاخ ہری جو نال ظم دے کٹ گئے
سنگدل بن محبوب میڈا گل گھت برہوں لے کٹ گئے
زورور جاناں زالم دھامارتے اوڑک وٹ گئے



ڈکھ غم ڈیکھ تے بکھ ننگ میڈی دبر میں توں بج گئے
ڈوکھے باز سنتر نیدا کر نال غریب دے جج گئے
قول استرا رجبّت والے ڈے کر ماہی بھیج گئے
کینکوں دھاں جاناں زڈیوے مر عادل منصف جج گئے

غربت ڈیکھ غریبی میڈی سالول ڈے گم دھکا
کر گئے جن چوڑی دامیکوں چوڑیں وچ پھکا
نگ سنگت تے ساتھ کوں میں نت نظراں رت دا بکا
بھل جاناں نبھیاں میں لے دل وچ نیستم ہکا



حال سٹاناں کیکوں میں کوئی حال سنٹرم ہائیا
بخت گجا بد بخت بنٹیم نہیں پئے پیسہ کھیا
بکھ ننگ ڈیکھ غریبی میڈی ڈھول ودا ہاتھکا
اوڑک سٹ جاناں سجن وچ پار میٹھا ہے پکا



پہلے تیکوں آکھیا ہم ہن عشق دے لانگھے ڈکھے
جھاگ نہ سگس جھیل غماندی جھٹ نہجائے نی سکھے
نال کمال محبت آکھو میں ہاں تیرے چکھے
ہوں جانب زکوں ڈیندیں جیویں لج جواب تل رکھے

نندڑی جیسے جیون جو کہ رُس گئے کیوں رت جانڑیں
جان سنبھان کے دل دا جانی بن گیا آج ان جانڑیں
اوج بانڑیں نہ جانڑیں جانی نہ جانڑیں اوج بانڑیں
ایٹھو جانڑن یا نہ جانڑن دی جانباز بھن دا جانڑیں



مانڑیں جندڑی بچ راج راول کر گئے اوڑک مانڑیں
جانڑیں درد محبت کیا میں دانگ لگس تاں جانڑیں
بھانڑیں نہ من موہنڑیں کوں میڈے بیٹا فلاس دکھانڑیں
مکھانڑیں مکھ جاتناز جڈاں نہ سالول کھ مکلانڑیں



ہا سے تاں جگ سدے ہا سے لوگ کرن آج ہا سے
پا سے پیاں تر وڑ گتے جیڑھا دینا عشق دے پا سے
آس لے دل پچ رہندی ہر دم دھول کڈاں گھر آ سے
پیا سے نت جاتناز رہیو سے عشق دی ظالم پیا سے

گوئی ہاں تیں دلیر دی نہ مار برہوں دی گوئی
بولی ڈے تے ویکیں ہاں کیوں مار پوچوں وپج بولی
چولی چنڑی کھانوں آنوم غیر دی کالھ چپ بولی
جھولی اڈ جاتناز بیٹھم نہ یا رسہا ہم جھولی



عشق دے درس دا طالب ہاں ڈکھ درد دار کھداں پاس
بلے پرواہ محبوب میڈی ہک روز کجریسی پاس
بخت بھڑسیم بھاگ بھریا چھک کوٹھ بلجیسی پاس
سبتی دفا جاتناز پڑھیم وپج عشق دے تھیاں پاس



حضرت عشق پڑھائی از لوں پیت ونا دی پیٹی
یار دی خاطر کرنی پونڈی روہ جبل دی پیٹی
زینہ دے پھٹ نہ چھڈے اسلول بدھ بدھ ہار پیٹی
ڈے جاتناز کون دات ڈکھاں گیا جھوک سجن ہے پیٹی

سن عرض میڈی لاغرض سچن تیں خا طر ہی جیراناں سرگرداناں
حالت ڈیکھ پریشاں میڈی کھلے خوب زماناں جان دیواناں
چین آرام نہ راحت رہ گئی ملیا درد خاناں غم نذراناں
ہک جاناں کون تیریں دا چا جوڑی یازن ناں سمجھ بگیاں



توں جان دیکوں نہ جان بچن میں سب کچھ تیکوں جلتے ہاں نال لائے
لکھ شکرانے پڑھاں میں توڑیں دے جتنا صدائے ظلم دوائے
خالق پاک خداوند جوڑی آپ دی سوہٹی ذاتے بارکاتے
ہن جاناں کون معاف چاکر جو دل دی رنج بجاتے کرم کھاتے



سوہٹے دل دے جانی کہتے روح ہے ڈاڈھا ماندا کچھ فی بھنا
لؤل سنگت دے کھانوڑا آندے چین نہ کہیں جا آندا کچھ فی بھنا
پل پل دیواناں نیر دہاناں بک لگا ہسم ہاندا کچھ فی بھنا
بس جاناں جو زخم جگر دہاں دز کھڑے چپلا نندا کچھ فی بھنا

یا جھوں تین من مٹھا رہوں دے نہ پل بد آپسین قسم حسین
ڈینہہ گزاریاں یا دتیدی فوج رورو گدزم رین قسم حسین
سالوڑاں ماہ دے بادل وانگوں ہم مجھم لائوں نین قسم حسین
آڈیکھ جاناں دے اکھیاں توں پے وینہ دے ذول بحرین قسم حسین



اے باد صبا من نام خدا میٹے سدھ سنیٹھے جی دینج منت لی دینج
بے پرواہ دی نگر دی دچ توں بے کس کیتے تھئی دینج منت لی دینج
حال حوال توں سائے میڈے سائول کوں سنو دی دینج منت لی دینج
لج جاناں ہی مرٹ والا دل مار کوں صا ڈسی دینج منت لی دینج



سکھتاں منگدے ہر کوئی بھل ڈکھیں نال دیا زتاں کر
رُس چوس گلاب دے پھلاندی توڑیں کنڈیں نال سپارتاں کر
توں کھل ہسن بول نہ بول مٹھا بکوار توڑیں تیکرارتاں کر
ہر گالھ تیدی من بھاندی ہے جاناں کوئی گفتارتاں کر

درد کنوں پڑ درد تھیم میڈی لوں لوں دیوچ دردے
درد برہوں دے دریں کوں کیا جانٹیں جن بے دردے
درد جت سمجھن ادب رکھدے دل دیوچ دردے
ہر درد کنوں جاتا زبیاں دودھ حضرت عشق دا دردے



دردیں نال تھیا ہم رشتہ سول بنٹے آ سنگن
لوں لوں پیڑاں نینن سہیڑاں خمی تھے انک انجن
حالت ڈیکھ پریشاں میڈی دوست تے دشمن دنگن
س جاتا زبیاں نہیندے پیوں توڑیں لا غرضی دے رنگن

ڈکھ ڈینہہ خوشی دے پے غریب دے گل ان
سکھ تے بیت مقدر دے سب گئے پچھا نویر ڈھل ان
سک گئے غنچے راحت دے گئے سڑ خوشیاں بھل ان
ہن جاتا زبیاں جندڑی تے پے غم دے وہند ہل ان

ڈان ڈکھاں اکھا دم جمیدیں سول دے چٹیم چاٹے
غم دے بدھڑیں امڑی بدھم درد مندھوں پن گھاٹے
گھاٹیں وات ہاں اجنیں میں ڈتے قسمت گھاٹے گھاٹے
پچھلے سن وچ زخم جگر جانب زپے سب پھاٹے



عشق جڈاں دا سونہاں تھے نہیں گیا ادھیر پڑاں
دھوئیں دار ملنگ تھیں سے بھل گن اکوٹ کپڑاں
ڈھول سجن دی کارن میں نت کوٹھ دے کالے چھیراں
گالے بھن جاتا زبیاں دے اولیندے عشق اکھیراں



حضرت عشق پلایاں از لوں پیت پریم دیاں سیالیاں
عجز نیاز دیاں گالھیں ساکوں کامل پیر کھالیاں
بے پرواہ کوں ڈیوڑیاں پوندل سرنگا رتے ڈالیاں
تک اوہے جانب زبیاں پودن جوڑن تھی اُبھالیاں



سین سیم دی نگاہ وچ

خادم ہے وطن قوم دا جانباز جتوئی

بستان دا بیل اے مٹھی بولی بلیٹ دے
پھل کر دے ادب والے جڈاں موہوں الیندے
مضمون لکھیندے چڑھا بدھ نقشہ ڈکھیندے
جذباتی مضمون صحیح تصویر چھپکیندے

مُحسّن ہے سرائیکی داساڈا ناز جتوئی
خادم ہے وطن قوم دا جانباز جتوئی

پرواز مثل باز دے پرواز کریندے
ظاہرے زمانے دے گچھے راز کریندے
جو سنہ دے وطن والا اوہونا ناز کریندے
الحب والے جیں وقت شروع ساز کریندے

ڈکھیندا ہے اقبال دے انداز جتوئی
خادم ہے وطن قوم دا جانباز جتوئی

خادم ہے وطن قوم دا جانباز جتوئی
معلوم حقیقت ہے میگوں یار دے دم دی
قوت ہے دماغی اتے طاقت ہے تسلیم دی
پچھاں سرتے ایندے روز ہے پاکاں دے علم دی
رکھدا ہے سند سا نبھتے حسین دے غم دی
مومن ہے قلندر سا ڈاٹا ہباز جتوئی
خادم ہے وطن قوم دا جانباز جتوئی

شاہباز

سرائیکی زبان دا فردوسی
سین غلام جیدر خاں یتیم مرحوم و مغفور

سیتیں پروفیسر عاصی کرناالی دی نگاہ وچ

مفتبول خدا صاحب عرفان ہے جانباز
جو دل میں جگہ پائے وہ انسان ہے جانباز
جس مملکتِ شعر میں ہم لوگ ہیں آباد
اُس مملکتِ شعر کا سلطان ہے جانباز
عاصی کرناالی

سیتیں ساجد دی نگاہ وچ

شاعر ہوندے درویش اُونگوں نازنی ہوندا
شاہیں دا گجھیں و اَنگوں پروارنی ہوندا
کوئل اتے دُوڈر دا وڈا فرق ہے ساجد
بہروال ودھا نوٹ والا جانبازنی ہوندا
ساجد فیروزہ

ہر دل اُتے شاہی تیڈی پیر شاہ قلم توں
ہیں قوم کوں سنڑ ویندا سدا قوم دے غم توں
رکھدا ہئیں لہو قوم دا ہر وقت گم توں

ہی دھرتی بے مثل الاونٹ والا انداز
جانناز قسم رب دی توں جانناز ہئیں جانناز

ہے ملک ادب دا تیکوں رب تاج پوایا
سلطان ادب توں تے اساں تیڈی رعایا
اے شاعر بے باک ہو دی بخت سوا یا

اکھ ڈکھن والی تیڈی تے دل سوز دا ہے ساز
جانناز قسم رب دی توں جانناز ہئیں جانناز

توں پاک وطن نال بہوں پیار کریندیں
توں سستی ہوئی قوم کوں بیدار کریندیں
توں نوں حقیقت والے اظہار کریندیں

کھتین ہمیشہ ہے اُچی تیڈی پرواز
جانناز قسم رب دی توں جانناز ہئیں جانناز
کھتین سبائے والوی

سین تحسین دا غراج جانباز کون

ہے کھولا اسان جتنا کردن تیڈے اتے ناز
جانباز قسم رب دی توں جانباز ہیں جانباز
ہے میڈی کیا وقعت میں ڈسالواں جوہیں کیا توں
توں صاحب دل صاحب غیرت تے حیا توں
منظ لوم تے مجبور خسر ہیں دی صداتوں
دل درد توں نکھتی ہوئی ہر آہ دا ہزار
جانباز قسم رب دی توں جانباز ہیں جانباز

دھن دنیا والا لچ نوہی ناداریں دایا رہیں
ہیں آپ وفادار و فاداریں دایا رہیں
ظالم دا ہیں دشمن تے توں حقداریں دایا رہیں
آواز تیڈی سوہٹا ہے خود دار دی آواز
جانباز قسم رب دی توں جانباز ہیں جانباز

جانہ از دہا - شاعری آتہ - نیاز
دی شخصیت - تہ پئے کتوں
ایک کاے کہیں - اونہی شخصیت
دی کار اونہی - شاعری وی سار
تو تہ نوبیتی ھ - جانہ از گل وچ رنگ
برقے منترے پاتے او درویشی لکے
جیں دنیا دے سارے رنگاں کوں
خلوص تے محبت دی اکھ نال ڈنکے
اوویا جانہ از دے شعراں وچ حیاتی
دے ونکوون تے رنگ برقے رخ متیاں
وانگر پیروتے پوندن۔

جانہ از دی شخصیت تے شاعری
ڈوہاں وچ سادگی وی ہے تے وقار
وی، جمال وی ہے تے جلال وی -

اوں دنیا دے کچھپ کوں وی آپرین
جذبیاں دے سو نہڑپ وچ لکا
گھدے - ول جڈاں شعر اونہی
پوٹھاں تے آئین تاراں اونہی لہج
دی مٹھاسا - آواز دی گونج تے
نویکلا رنگ - سجھو مل تے اونہیاں
سچائییاں دی گواہی ڈیندن تے
آئین - بے شد جانہ از آج
سراپیتی داسب توں وڈا شاعر
ہے -

مسرت کلانچویا

میں شاعر دہریا پر پیا
تو نہریں سیت دہریا پر پیا
ناں گھانن طوفان توں دہریا پیا
بنا تو طے بحر سیا نہریا پیا
جیہڑا دل نے اللہ ہو کیتا
میں رکھ تو کل دھو کیتا